chiara lubich

HA TÜZET GYÚJTANÁNK

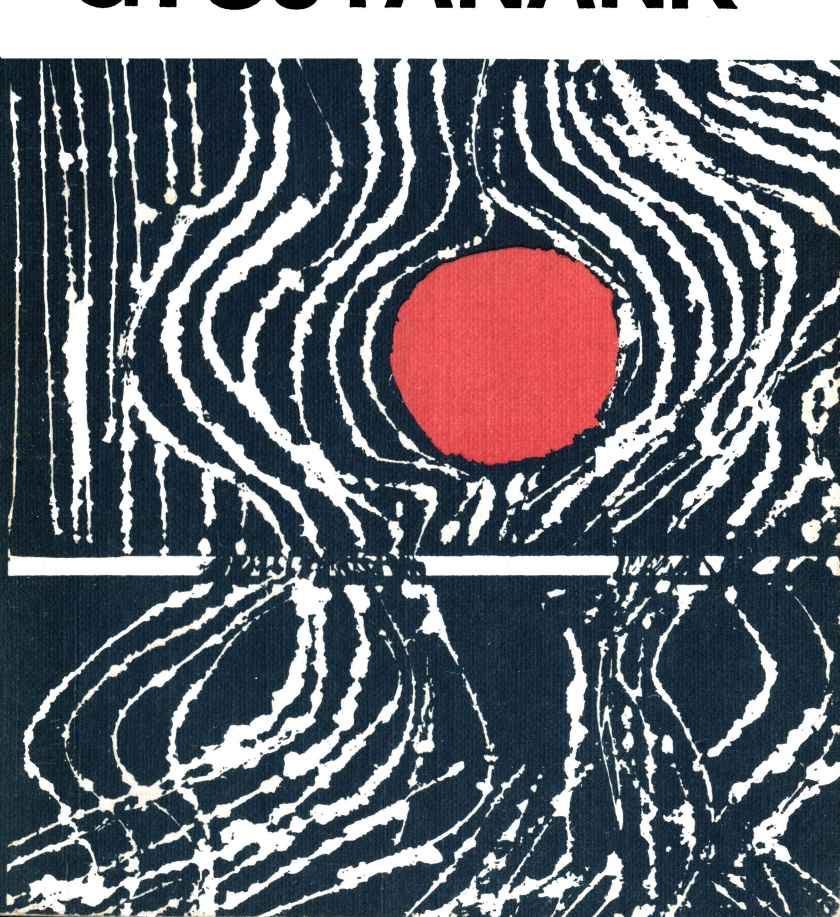

ha tüzet gyújtanánk

E válogatás gondolatait Chiara Lubich következő olasz eredeti műveiből vettük:
Meditazioni, Fermenti di unità, Frammenti

Egyházi jóváhagyással

chiara lubich

HA TÜZET GYÚJTANÁNK

róma 1972

A MODERN IDŐK VONZÓEREJE

Íme a modern idők nagy varázsa:
behatolni a legmagasabb szemlélődésbe
és megmaradni elvegyülve
a többi között,
ember ember mellett.

Még többet mondanék: beleveszni a tömegbe,
hogy átitassuk az istenivel,
mint a kenyérdarab
elázik a borban.

Ennél is többet mondanék:
részeseivé válni Isten terveinek
az emberiséggel,
fénykévéket vetni a tömegre,
és ugyanakkor megosztani az embertárssal
gyalázatot, éhséget, ütéseket,
kérészéletű örömöt.

Mert a mi időnk
és minden idők vonzóereje
nem más, mint az elgondolható
legemberibb és legistenibb:
Jézus és Mária,
Isten Igéje mint az ács fia,
a Bölcsesség Széke mint családanya.

A BELÜLVALÓ ÉLET

A KERESZTÉNY

Az keresztény, aki szeret.
Azok keresztények, akik szeretik egymást.
A keresztény szegény, szegénynek kell lennie, még akkor is, ha Isten — éppen mert « szegény » — mindennek a százszorosával ajándékozza is meg: testvérekkel, házakkal, mindenféle javakkal, amelyeket ő szétosztogat, vagy megoszt másokkal.

A keresztény tiszta, szereti a keresztet, a túlvilági életért él, imádkozik s mind bensőségesebben egyesül Istennel; nem ítél, irgalmas, türelmes, szelíd, békét teremt, a világosság hordozója, átjárja kovászként a társadalmat, mindennek ízt ad.
Életének középpontja Krisztus; ugyanígy testvéreié is.
Élete üldöztetés és hódítás.
Lélekben átöleli az egész emberiséget.
Szűkebb családja az Egyház, a tágabb az egész földkerekséget magában foglalja.
A keresztény egységben van mindazokkal a testvérekkel, akik a szenvedő és a diadalmas Egyházban éltek vagy élnek.
És máris egynek érzi magát azokkal, akik majd élni fognak.

Nem a saját, hanem Krisztus dicsőségéért él. Lelkileg Mária házában lakik, az Édesanya számtalan többi fiával együtt.
Szereti a pápát, hallgat rá és engedelmeskedik neki. Nagy tisztelettel néz a püspökökre, akiknek atyai pártfogása alatt nyugodtan él.

A keresztény az Úr testével táplálkozik, a bűnbánat szentségében tisztára mossa magát bűneitől, felfogja a keresztség értelmét és gyümölcsözteti a bérmálást, nagyrabecsüli a házasságot és a családot és tiszteli az arra hivatottakat, magasztalja Istent a Neki szenteltekért és csodálja őket, bármilyen rendhez vagy szerzetközösséghez tartozzanak is.
Mélyen megértette a tanító Egyház jelentőségét. És mert Isten egybenmásban értelmet adott neki, megérti, milyen kiválasztott az, akit Ő a szentségek kiosztására hívott meg a világban.

A keresztény tehát az eleven evangélium, ő a megvalósult Jóhír.

HA NEM ISMERED AZ ÁBÉCÉT

Amikor Jézus tanított, tekintéllyel szólt; beszédei a személyes Igazsággal alátámasztott állítások sorozata.
Azért jó újra az Evangélium alapjaira helyezkedni, magunkba fogadni ezeket a szavakat, egyiket a másik után, míg lelkünk mélyébe hatolnak és mintegy lényegévé válnak, mint az « új ember » új gondolkodásmódja.
Ez a legmélyebb, legbensőbb és legsikeresebb forradalom, amire ma is szükség van.

Észrevetted-e, hogy egész életedben analfabéta maradsz és intelligenciád s jószándékod ellenére sem tudsz írni-olvasni, ha nem ismered az ábécét és azt a néhány nyelvi szabályt, amelyet az első osztályban tanulnak?

Éppenígy ha nem tudjuk egyenként elsajátítani az Élet szavait, amelyeket Jézus az Evangéliumba vésett, lehetünk talán « jó keresztények », de « az Evangélium analfabétái » maradunk — képtelenek arra, hogy életünkkel leírjuk: Krisztus.

ISTEN AKARATA

Aki Istent kevéssé szereti, de valamiképpen fél tőle, az csak a beletörődés árnyalatával mondja ki: « Legyen meg a Te akaratod ». Aki azonban igazán és őszintén szereti Istent, az megérti, hogy nem tehet *jobbat és magasztosabbat* ennél. Hiszen mi lehet nagyobb, mint egy olyan Atyát követni, aki bennünket minden pillanatban kézen vezet? Ezerféle módon szól hozzánk a körülményekben, tanításban, kötelességekben, sugallatokban, szenvedésben, eseményekben és parancsokban: mindezek egyetlen melódia hangjegyei, amelyet a mennyben komponáltak és a földön felcsendül egy istenszerető szív hajlékony húrjain.

Isten, aki minden embert, egyenkint és összesen, végtelen szeretettel szeret, mindegyikük számára isteni kalandot tartogat. Sokféle ez a kaland és sokszínű: szent és világi dolgok, tragikum és vágyakozás, gyász és ünnepi öröm tarka összevisszasága csodálatos képpé alakul.

Csak odaát fogjuk ezt jobban megérteni, ha majd szemeink a dicsőség fényében kinyílnak.

VESZTENI TUDNI

Könnyebb egy tevének átmenni a tű fokán, mint egy gazdagnak bejutni Isten országába. A gazdag, aki nem Jézus akarata szerint cselekszik, örök életét teszi kockára.

De mindnyájan gazdagok vagyunk, míg nem teljesen Jézus él bennünk.

A szánalomraméltó szegény is, aki csak egy darab kenyeret visz a tarisznyájában és káromkodik, ha ahhoz hozzányúl valaki, éppen olyan gazdag, mint a többi. Szíve hozzátapad valamihez, ami nem Isten. Ha nem lesz szegénnyé, evangéliumi szegénnyé, nem megy be a mennyek országába.
Az odavezető út szoros; csak a semmi fér el rajta.

Van akinek a tudomány a gazdagsága, fölfuvalkodik benne, s ez megakadályozza, hogy bemenjen az Országba és az Ország beléje költözzék. Azért Isten bölcsességének Lelke nem talál helyet benne.

Van akinek az elbizakodottság, hiúság, emberi érzelmek a gazdagsága, és amíg nem szakít mindezzel, nem az Istené. Mindent el kell

távolítani a szívből, hogy helyet adjunk Istennek és a teremtett világnak az Istentől megállapított rend szerint.

Van akinek az aggodalmak a gazdagsága; nem tudja belevetni őket Isten Szívébe (« Minden gondotokat énreám vessétek »), és ezért gyötrődik. Nincs meg az az öröme, békéje, szeretete, amely a mennyek országát eltölti. Nem jut be oda.

Van akinek a bűnei a gazdagsága, azokat siratja és kínozza magát, ahelyett, hogy elégetné őket Isten irgalmasságában és előre nézne, szeretné Istent és felebarátait ahelyett az idő helyett is, amikor nem szeretett.

AMI IGAZÁN ÉR VALAMIT

Vannak az életben pillanatok, amikor egy orkán látszólag mindent elpusztít. Egy szempillantás alatt elsöpri az évek türelmes munkájával felépített épületet; mert építés közben belekevertük az istenszeretet jó cementjébe az önszeretet homokját.

Minden összeomlik. Ott fekszünk a földön, az elhagyatottság tengerébe merülve, és hálásak vagyunk, hogy legalább puszta életünket megmenthettük.

Ilyen pillanatokban válik nyilvánvalóvá, hogy csak Isten ér valamit, és hogy Őt nem lehet megtéveszteni. Vannak pillanatok — sajnos csak pillanatok —, amikor látjuk, hol tud lábunk biztos talajra lépni, hogy ne zuhanjunk a mélybe: a legalsó fokon. Mert ha Isten ilyenkor még egy vihart engedne meg, az nem sodorna tovább, hisz már a földön vagyunk. Ekkor alázatossak leszünk, egyenlők a legutolsó emberrel, aki utunkba kerül; egymásra mosolygunk és szót váltunk közös balsorsunkban.

De aztán, szerencsétlenségünkre, megint csak följebb hágunk saját énünk gőgjében, saját magunk szemléletében. És megint Istenen a sor, hogy újból a mélybe hajítson — mindaddig, míg gyökeret nem ver bennünk az a tudat, hogy semmik vagyunk: Isten a Minden.

TE VAGY A MINDEN — ÉN A SEMMI

Egyhangúan kiáltják a szentek, a nagy szentek ezt a mélységes igazságot, amikor megérintette őket Isten kegyelme. Mintegy a földön elterülve, porszem a porban, kiáltanak Istenhez, először szavakkal, majd egész lényük feláldozásával: « Te vagy a Minden, én a semmi ». A jó keresztények igen gyakran a teremtésben látják meg Isten kezenyomát, s a természetet mintegy lépcsőül használják, hogy eljussanak a Teremtőhöz. A szentek útja rendesen más. Ők propeller nélkül repülnek, úgy mint manapság a lökhajtásos gép a tegnapi repülőhöz képest.

Éppen ott, ahol a természet végetér, ahol a teremtmény semmivé válik, ott kelnek ők szárnyra. Megsemmisülnek a teremtett világgal, szeretetből résztvesznek halálában, s így éneklik Isten dicsőségét.

Nem hirdeti-e a csillag, amely az égbolton ragyog, hogy Isten teremtette? De ha a csillag kialszik az égbolton, nem a saját semmiségét hirdeti-e? Azt mondja a szentnek, hogy valaki más a Minden, valaki más az örök Világosság. És a szent megérti, mert a benne élő hallgatag Ige felfogja a mindenség némán zengő harmóniáját.

Épp így az esti naplemente — az emberi levertség órája — a szent szívében hajnalpír derengését kelti, s a leszálló alkony az örök napot hirdeti számára: Istent.
És a tagjait szaggató vagy lelkét tépő szenvedést, szerves testi egységének szétesését, vagyis egészségének pusztulását, és a földi nyugalom: a béke elvesztését a szent annak megnyilvánulásaként fogadja, aki *van*, aki maga a boldogság.

Isten a Minden. Hogy ezt kimondhassák, a halandó lényeknek saját halálukról kell énekelniök, saját semmiségükkel magasztalniok Őt. Ez a művelet elrettenti a közönséges embert, de a szentet megittasítja. Mert az ő életének középpontjában az Élet él, és ez a lángocska, amelyet maga az Úr gyújtott meg, jobban világíthat maga körül, ha körülötte minden teljes sötétségbe borult.
Mária magasztalja az Urat, mert teste és lelke gyertyaként elemésztődik az Ő dicsőségére.
És Istenben találta meg a maga dicsőségét is, bár azt sohasem kereste. A Szentháromság dicsősége után ennél nagyobbat nem ismer a föld.

KÖNYÖRGÉS ÖNMAGUNK ELLEN

Uram, add, hogy sohase jusson érvényre énünk, szétrombolva, megsemmisítve bennünk a Te jelenlétedet, Mária jelenlétét. Ne hagyjon neki helyet a Te teljességed, amelynek szívünkbe kell költöznie.

Add, hogy mindig és bármi áron — akár érezzük a Veled való egységet, akár nem — vissza tudjuk szorítani ezt a kis bestiát, amely annál ördögibb, minél kényesebb és magasztosabb feladatot bízol reánk. « Ancilla Domini, ancilla Domini », semmi más. Szolgálólány, szeretetből, szeretet által, szeretettel, szeretetben... de a Te szolgálólányod.

És te, Édesanyánk, aki ismered ennek a « nemlétezésnek » a művészetét, taníts rá türelmesen minden nap, minden órában, minden pillanatban. Te tudod, mennyi az « én » abban, amit cselekszünk. Égesd ki irgalom nélkül. Akkor is kitartunk a nyomodban, mert íme az ürességben egyszerre ott az egység Jézussal, az Atyától elhagyatott Jézussal.

Meg akarunk térni, Uram. Eddig « kívül » éltünk; mostantól fogva « belül » akarunk élni, bensőségben, mint Mária.
Mert még akkor is, ha életünket Isten iránti szeretetből felebarátainknak és a munkának szenteljük, életünk egyensúlyát mindig újból helyre kell hoznia egy lelki rugónak, amely állandóan befelé húz. Különben szétszóródunk, sok haszontalan fecsegésben, és a « szent dolgokat » « ebek » elé szórjuk.

Belülvaló életet éljünk, növekedjék bensőségünk. Szakadjunk el mindentől — nem azért, hogy a menny és a föld között lebegjünk, hanem azért, hogy a mennyben « verjünk gyökeret », hogy bevegyük magunkat Krisztus szívébe Mária Szívén át, hogy lakásunk a Szentháromságban legyen, a jövendő élet előjátékaképpen.

Belülvaló életet éljünk, és felebarátunknak csak élő vizet adjunk, amely a szívünkben őrzött mennyből forrásozik. Így majd valóban szolgálunk neki, nem pedig megbotránkoztatjuk csekély életszentségünkkel.

Belülvaló életet éljünk, mint Mária, az utolérhetetlen, a szeretet édesanya, a királynő, a sátántipró asszony. Azért győzi le a Sátánt, mert lelkének horgonyát Istenbe vetette, nem pedig mert külső hatalmi eszközökkel rendelkezik; azok oly távol vannak tőle, mint a föld a mennytől.

Belülvaló életet éljünk, saját kezünkkel feszítsük magunkat keresztre, hogy Krisztus általunk is folytassa egyesítő művét ezen a pojáca világon, amely szenved, remél, felejteni akar, fél, és amelyen megesik a szívünk — akárcsak tegnap Jézusé a tömegen.

Belülvaló életet éljünk, hogy a világot, amely csak kifelé él, a Lélek titokzatos mélységeibe vonzzuk. Ott az ember fölemelkedik és megpihen, megvigasztalódik és erőre kap, újból lélekzethez jut, hogy aztán visszatérve a földre, folytassa a keresztény harcot mindhalálig.

VIRRASSZATOK !

« Virrasszatok... » Az evangélium felövezett csípőkkel és égő lámpással való virrasztásról beszél. Megígéri a virrasztó szolgának, hogy visszatérő ura felövezi magát és szolgál neki.

Csak a szeretet virraszt. Annak a dolga a virrasztás. Ha szeretünk valakit, a szív mindig virrasztva vár rá, és minden perc, amely nélküle múlik el, vele van kapcsolatban és virrasztásban telik. Jézus szeretetet akar: ezért kér virrasztást.

Az is virraszt, aki fél. Csakugyan, Jézus tolvajokról beszél...
Az ember virraszt, mert fél, és fél, mert szeret valakit, akit nem akar elveszíteni.

Jézus szeretetet kér, de minthogy Ő is szeretet, csak azért, hogy megmentsen, félelmet is kelt. Úgy tesz, mint az édesanya, aki gyermekeinek jutalmat és büntetést ígér, aszerint, hogyan viselkednek.

Isten!
Először mindenednek választod Őt életedben, és minden egyebet mint hiúságot és ürességet félreteszel.

Azután az Ő szemével nézed az embereket, a dolgokat, a világot, a történelmet, a nagy horderejű és a legapróbb eseményeket, és úgy szereted Őt, mint aki jelen van a természetben és a történelem századaiban.

Végül aztán « érzed » Őt szíved mélyén. Ő, akinek létezését hitedben elfogadtad, *valóságként* nyilatkoztatja ki magát előtted, titokzatosan fogható jelenlétben. Immár azért hiszed, hogy van, mert valóban ITT van lelked mélyén.

ISTEN JELENLÉTÉBE BURKOLVA

Ha a hegyóriások csendje, a tenger határtalanba nyújtózó magánya, egy kirándulás a kötélpályán a fehér sziklák és a kék égbolt között meredeken fölfelé, vagy egy tízezer méteres magasságban való repülés valódi vonzóerőt jelent lelki embereknek — mert önkéntelenül is összeszedettségre és imára vezet —, mennyivel inkább fogja érezni az ember, hogy a mindenütt jelenvaló Isten jelenlétébe burkolja, ha *hittel a szívében* el tud majd távolodni ettől a földtől, és repülni a világűrben!

ISTENBE MERÜLTEN

Uram, add, hogy egész életünket a természetfölöttiség hassa át. Mindenki, aki utunkba kerül, amikor egyedül vagyunk — útközben, munka közben, tanulás közben — érezze meg a Te illatodat. Aki pedig akkor találkozik velünk, ha együtt vagyunk, érezze meg a vonzás erejét, és vágyódjon elmerülni annak az Istennek országába, aki közöttünk jelen van.

MINDENEKFÖLÖTT

Gyakran mondjuk megszokásból: « Istenem és mindenem! », vagy pedig: « Teljes szívemből szeretlek! » Ha azonban napközben megvizsgáljuk lelkiismeretünket, vajon Isten és az ő akarata tényleg mindennél előbbrevaló-e, akkor észrevesszük, hogy nem mindig van így.

Sokszor szívesen halogatjuk egy munkának a befejezését, legalább egy kicsit, ahelyett, hogy a másikat idejében elkezdenénk. Ebből világosan látszik, hogy ezt a feladatot, ezt a könyvet, ezeket az embereket, ezeket a hireket sajnos jobban szeretjük, mint Istent. És itt állapíthatjuk meg Istennek szentelt életünk kudarcait. « Isten akaratának » hőmérőjéről pontosan leolvashatók.

Ha az uralkodik bennem mindenekfölött, a dolgokat szerethetem ugyan, szeretnem is kell őket, mégis Isten a szívem Királya.
De ha a hőmérő lemerül, ha valami más kerül előtérbe, egy ember, vagy egy elgondolás, akkor trónfosztott király szívemben az Isten: énem letaszította róla.

HOL VANNAK A RABLÁNCOK ?

Uram, nagy öröm tölt el — talán mert ebben a pillanatban mindent Neked adtam.

Semmim se legyen és semmi se legyek. Ne legyen az enyém sem az, amit magaménak hittem, sem az, amiről tudtam, hogy a Tied.

Ne legyek én, hogy lehessek « Te ».

Tudom, Érted még sok szenvedés vár reám.

Te azonban, aki fény vagy és öröm, élet és feltámadás, igazság és szépség, add meg nekem, hogy a kereszt leple nélkül nézhesselek, és érezzelek a kereszt leple alatt.

Hiszen tudom, hogy a kereszt Istent hordoz. Tudom, nem lehet elképzelni olyan ürességet, amelyet Te ki ne tudnál tölteni, mert megváltásod tökéletes volt és túláradó.

Engedd, hogy életemmel kifejezésre juttassam a szabadságot, amelyért Te megfizettél, hogy legyek a Te bizonyságod róla. És hogyha általad a szenvedés szeretetté, a sötétség világossággá válik, és a magányosságot a Te országod tölti be — hol van a szolgaság, amit megérdemeltünk, hol vannak a rabláncok?

NÁLUNK MARADTÁL

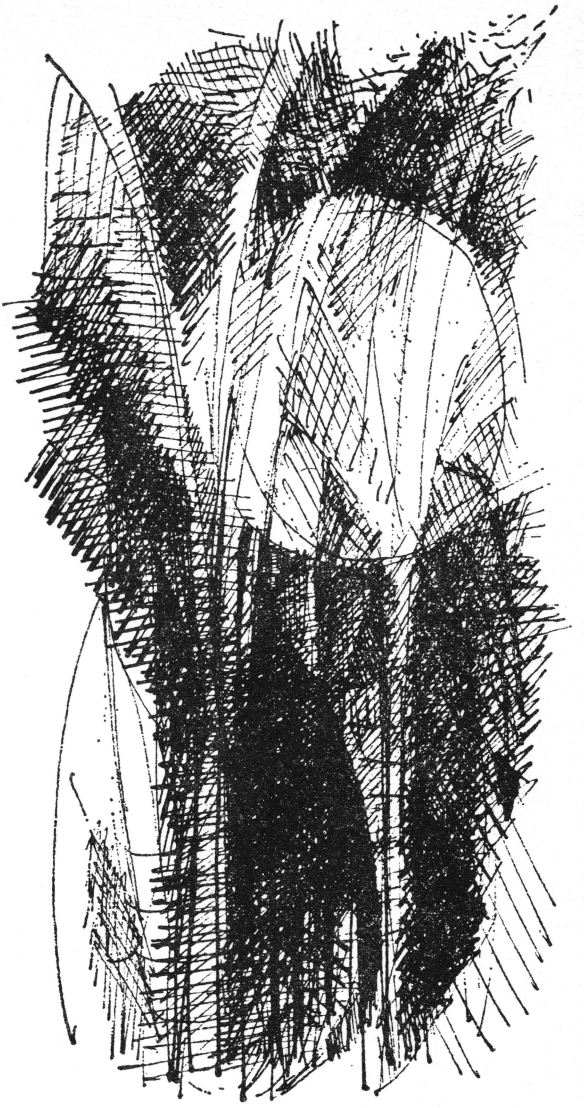

Titokzatos és nagy dolog az, hogy a Szentháromság második személye emberré lett, és így a mi emberi természetünk az egész örökkévalóságra elszakíthatatlanul Isten szívébe iktatódott.

Titokzatos dolog és meghaladja értelmünket: a második isteni személy sohasem fog elválni Jézusban az emberi természettől.

ÉS AZ EMBER ?

Ha repülőgépen elrepülsz Róma felett és részletesen szemügyre veszed csodálatos épületeit, szíved repes az örömtől és a büszkeségtől, hogy a föld fia, sőt az Örök Városnak polgára vagy.

De olykor különös érzés vesz rajtad erőt, ha ezeket a híres emlékműveket fentről olyan kicsinyeknek látod. Csak nehezen fedezed föl a Szent Pétert, a Kolosszeumot, a Trinita dei Monti-t, az Ara Coelit... és az ember? Nem is látod. Legföljebb hangyaként belegondolhatod a mikroszkopikusan piciny kis autókba, amelyek az utcákon mozognak.

Még jobban megrendülsz, ha a hallatlan világűrtervekre, a holdutazásra, a jövő asztronautáira gondolsz.

És az ember?

Aléltság érzése fog el. Mi vagy te? és mik ezek a te nyomorúságos testvéreid, akik az idő egy pillanatában élnek, a tér egy parányi kis darabjába zárva?

De ilyenkor, ha keresztény vagy, egy gondolat jön segítségedre. Istenien emberi gondolat, csupa gyöngédség és vigasztalás: egyensúlyba hozza életedet és kiment a zavarból. Az emberré lett Végtelen édes képe ez: Jézus, aki akkora, mint te, egy olyan város utcáin jár-kel, mint a tied, és aki talán fiatalabb korban halt meg, mint te.

És benne, és csakis őáltala a mérhetetlen mindenség királyának érzed magad. Körülvesz téged, de te uralkodol rajta a legmagasabb csúcsról, a szellem csúcsáról.

AMIKOR MEGMUTATOD MAGAD

Uram, akik őszintén szeretnek Téged, gyakran megtapasztalják jelenlétedet szobájuk csendjében vagy szívük mélyén, és ez az élmény mindannyiszor a lélek elevenéig hatol.

Köszönetet mondanak Neked, hogy oly közel vagy hozzájuk, hogy Te vagy az ő mindenük, életüknek és haláluknak értelme.

Köszönetet szeretnének Neked mondani, de gyakran nem találják a helyes szót, a helyes módot. Csak azt tudják, hogy Te szereted őket és ők szeretnek Téged, és hogy a legédesebb dolog a földön árnyéka sincs ennek a szeretetnek. A Te jelenlétedben a mennyországból éreznek meg valamit, és így szólnak: « Ha ilyen a mennyország, milyen szép is lehet! » Köszönetet mondanak Neked, Uram, egész életükért, azért, hogy elvezetted őket idáig. És ha kísértenek is még kívül árnyékok, amelyek ezt az előlegezett paradicsomot megzavarhatnák, színed előtt minden jelentéktelenné és távolivá foszlik; ez mind semmi.

Te vagy az, aki vagy.
Ez a valóság.

NÁLUNK MARADTÁL

Te mindig egyedül vagy a tabernákulumban. Mi meg szanaszét az utcán, otthon, az iskolában, a hivatalban. Itt vagy köztünk, és mégis úgy tűnik, mintha messze volnál, mert kevés a szeretetünk, és nem képes felfogni Téged.

Pedig ha az, amit parancsoltál, elevenen élne testvéreidben, nem volna az az érzésük, hogy elhagynak Téged, ha kilépnek a templomból. Az utcák és a tabernákulumok ugyanoda vezetnének: Isten országába az emberek között!

Táplálj, Uram, testeddel minden reggel; de adj készséges szívet is belénk, hogy mielőbb eljöjjön az az idő, amikor életünk minden pillanatában jelenléteddel táplálhatsz.

Nem, a föld nem maradt hideg és puszta: hiszen Te nálunk maradtál! Mi is lenne életünkből, ha nem rejtenének Téged a tabernákulumok?

Te egyszer eljegyezted az emberiséget, és hű maradtál hozzá. Imádunk Téged, Urunk a világ összes tabernákulumában. Köztünk vannak, értünk vannak itt. Nincsenek olyan távol, mint a csillagok az égbolton, bár azokat is nekünk adtad.

Mindenütt találkozhatunk Veled, csillagoknak és minden teremtménynek Királya!

Hála Neked, Uram, ezért a mérhetetlen ajándékért. A menny leszakadt a földre. A csillagos ég kicsi. A föld nagy, mert tele van hintve az Eucharisztiával: Isten velünk, Isten közöttünk, Isten értünk!

A szentáldozásban észrevesszük, hogy a Te szereteted mindenki iránt egyéni. Te mindenkinek egészen odaajándékozod magad.

Így a Te példád kijózanít abból az illúzióból, amelybe könnyen beleeshetünk, ha azt hisszük, hogy nagy művek szervezésével szolgálatot teszünk Neked, s közben elhanyagolunk Téged azokban, akik percenként az utunkba kerülnek, mintha bizony idegenek lennének Veled összekapcsolódott életünknek.

Uram, a mindennapi szentáldozás ne csak arra segítsen bennünket, hogy jók legyünk, hanem alakuljon át isteni energiává, hogy a világot mozgósíthassuk a Te szolgálatodra.

Jézus nem maradt a földön, hogy a föld minden pontján ott maradhasson az Oltáriszentségben. Isten volt, és mint isteni mag termést hozott, megsokszorozva önmagát. Nekünk is így kell meghalnunk, hogy megsokszorozzuk magunkat.

KIHALLGATÁS A MINDENHATÓNÁL

A napnak legfontosabb, összehasonlíthatatlanul fontos pillanata az, amikor Te a szívünkbe térsz.

Kihallgatás ez a Mindenhatónál. Mikor ott eléd tárjuk ezer szükségünket és minden ember gondját, mikor köszönetet mondunk természetfölötti és természetes adományaidért, mikor imádunk téged és kérünk, üdvözöld nevünkben Anyádat, akkor érezzük, hogy elérkeztünk a nap legkimagaslóbb pontjára. Megértjük, hogy oly gyakran nem fogtuk fel, ki előtt állunk, és mi mindent tehettünk volna édes-kettesben Istennel, lelkünk legbenső szobácskájában.

Jézus, ha Te a szívünkbe térsz, ez volna az a pillanat, amikor annyi mindent kérhetnénk Tőled, De éppen azért, mert Te magad jössz a szívünkbe, ez az a pillanat, amikor nem marad más kérnivalónk.

Krisztus keresztrefeszítésénél nem állhatunk úgy, mint bámész nézők; úgy sem, mint puszta kéregetők.

Úgy kell ott lennünk, mint egy-egy « másik Mária »: megosztva Vele a kelyhet az emberiség javára.

Minden misére azért kell mennünk, hogy mindannyiszor keresztrefeszítsük magunkat, hogy újra meg újra, mindennap odaadjuk magunkat a szenvedésre. Ez legyen a mi személyes hozzájárulásunk ahhoz, hogy « kereszténynek » mondhassuk magunkat.

Szent Pál azt mondja Jézusról: « Értem adta életét » (Róm 5, 8). Mindegyikünk elmondhatja az Apostol szavát: értem.

Ha Te, Jézusom, meghaltál értem — értem! —, hogy is kételkedhetnék irgalmadban? Ha pedig hihetek benne — olyan hittel, amely arra tanít, hogy Isten halt meg értem —, hogyne tennék kockára mindent ennek a szeretetnek viszonzásául?

Értem. — Ez a szó még a legmagányosabb ember elhagyatottságát is felodja; megistenít minden szegényt, akit az egész világ megvet, csordultig tölt minden szívet és kiárad belőle arra, aki még nem ismeri, vagy már elfelejtette a « jó hírt ».

Értem. — Értem volt minden kínod, Jézusom? Értem az a felkiáltás? Bizonyos, hogy Te nem engedsz elveszni sem engem, sem azt a sok szegény embert, hanem mindent megteszel értünk. Ha nem másért, hát azért, mert túlságosan nagy árat fizettél értünk.

Te engem a menny számára teremtettél meg, úgy, ahogy anyám a földi életet adta. Te mindig egyes-egyedül reám gondolsz, és éppígy minden más emberre.

Te jobban bátorítasz keresztény életemben, mintha az egész világmindenség állna mögöttem és ösztönözne.

Értem. — Igen, értem.

Add hát, Uram, hogy én is ezt mondjam Neked, legalább hátralevő éveimben:
Érted.

Isten emberré lett, és így halandóvá. Erre a földre született, azért, hogy meghaljon.

Az élet értelme ez: úgy élni, mint a búzaszem, amelynek a rendeltetése: meghalni, elrothadni, hogy ki keljen az igazi, örök életre.
Jó, ha ilyen magatartással járjuk a világot, ahol minden nappal idősebbek leszünk és végül elérkezünk a halálhoz, amely az élet kezdete.

A bennünket érő betegségekben lépcsőfokokat kell látnunk: Isten szeretete készíti ezeket nekünk, hogy feljussunk a csúcsra. Ezek a megpróbáltatások előkészítenek a nagy « próbára ». Kis áldozati ostyák vagyunk ilyenkor, még nem a beteljesült felemésztődés állapotában, de útban a végső « Beteljesedett » felé, amely mindannyiunkra vár.
Így halandók vagyunk a legnagyobb Halandóval, azért, hogy vele is támadjunk fel, és megkezdjük azt az életet, amelynek soha sem lesz vége.

Uram, akaratod teljesítése legyen a tömjén, amelyet « életmisénkben » felajánlunk Neked.

Uram, add, hogy vonakodás nélkül siessünk a hamarosan reánk váró cél felé.

Engedd meg, hogy már most mindenünket odaadjuk Neked, nehogy egykor a halál, mint tolvaj vegye el tőlünk. Ajánljuk fel Neked legszebb kincsünket, úgy, mint az Atya Egyszülöttét, mint Mária a Fiát, mint minden szent az ő művét. Így nem változik majd semmi, amikor hívsz: a halál szinte észrevétlen átmenet lesz, ragyogó egyesülés Veled, halálravált jóságos Isten, aki magadra vetted emberi természetünket, hogy előttünk járj a halálban és az Életben.

MIELŐTT FELMENT A KÁLVÁRIÁRA

Mielőtt felment a Kálváriára, talán a legbensőségesseb órákban, amelyeket apostolaival töltött, az utolsó vacsora alatt, Jézus így szólította meg tanítványait: « Fiacskáim » — sőt van aki így fordítja: « Kicsinyeim... ». Értük lett emberré, és most annak küszöbén állt, hogy vérét ontsa üdvösségükért. Jó okkal hívhatta « fiacskáinak » őket.

Aztán meghal a kereszten. Három nap múlva megjelenik a síró Magdolnának és azt mondja: « Menj testvéreimhez és mondd nekik: Elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez ».

Igazi, isteni szeretet, megtestesült szeretet mondatja Jézussal: « Fiacskáim » — nemcsak a jelenlevő tanítványoknak, hanem rajtuk keresztül mindenkinek, aki csak követi.

De még nagyobb szeretetet tanúsít, amikor Magdolnához így szól: « Menj testvéreimhez ».

Atyánknak még csak gondolhatjuk az Istent, mert az apában mindig valami felsőbbség van, amely megkülönbözteti fiától.

De Isten mint testvérünk, aki velünk imádja az égben az ő Atyját és a mi Atyánkat — ez olyan titok, amelybe csak akkor látunk bele, ha meggondoljuk, hogy Isten igazán a Szeretet.

Ez a Szeretet mint ember kiérdemelte az atyaság minden jogcímét az emberek iránt, hiszen értük testesült meg, értük élt, értük szenvedett halált. Földi életének határán mégis a többiek oldalára szegődik, mindazokéra, akiket egyesített az Atyával, részessé tett istenségében, szeretetével hasonlóvá önmagához. Nem mondjuk-e, hogy a szeretet hasonlóvá tesz? Jézusban egyedülálló világossággal látjuk ezt.

Jellemző továbbá az Üdvözítő Jézusra, hogy a testvériségnek ezeket a szavait egy asszonyhoz, egy megtért bűnöshöz intézte. Éppen őt használja fel arra, hogy hírt küldjön az apostoloknak, születő Egyháza oszlopainak. Jézus megtestesülésének és szenvedésének az volt a célja, hogy megmentse, ami elveszett.

Mindig ebbe az irányba tart, nem hazudtolja meg magát soha. Az Egyházat is ennek a missziónak folytatására alapította. Ezért a legrendkívülibb üzenetet, a legmagasztosabb

csodát Mária Magdolna által közli választottaival. Halála mindenekfölött érte volt, a bűnösökért. Jézus szeretete és vére megtisztította őket, sőt méltóvá tette arra, hogy hirdessék a nagy üzenetet azoknak, akik hivatásukból kifolyólag továbbadják a világnak. Mi ez az üzenet? Hogy Jézus feltámadt, s általa és vele új életre támadnak mindazok, akik őt szeretik.

ÚTON VAGYUNK

Uram, néha mintha pusztaság venne körül; de jövünk! Úton vagyunk. Nem tudjuk, hosszú-e még az élet, vagy rövid. De semmiképpen sem akarunk úgy élni, mint akik azt gondolják, örökre itt maradnak.

Mindennap megteszünk egy darabot, hogy aztán megpihenjünk és másnap újrakezdjük. Mindig közelebb vagyunk Hozzád, akkor is, ha nem ismerjük az órát...

Uram, Te mindent megígérsz annak, aki hittel kér: add, hogy csak azon a napon érkezzünk meg, amelyen terved beteljesedett bennünk.

Ugyanígy tégy mindenkivel, akit szeretünk, és minden emberrel. Hadd egyesüljünk hamarosan Veled és Anyáddal, aki a mi Anyánk is, amikor életünk drága napja leáldozott.

A VILÁGÍTÓ JEL

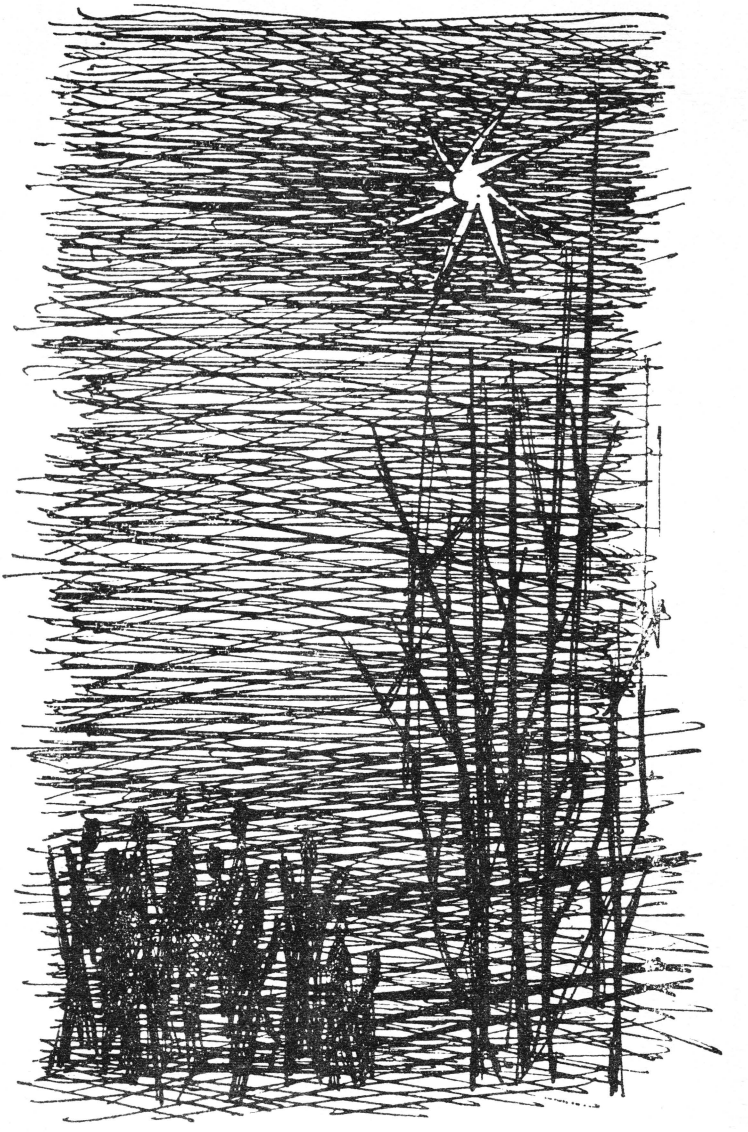

HOL VAN HÁT AZ UNALOM?

Unod, hogy reggel fölkelsz és iskolába mész, mindig ugyanazokon az utcákon, és hallgatod az unalmas órákat?

Unod, hogy a hét gyászosan és sötéten kezdődik a homályos hivatali helyiségben, ahol folyvást ugyanazt a gépies munkát végzed, csak azért — hisz más értelme nincs —, hogy megkeresd vele a létminimumot?

Unod, hogy minden reggel újból kimész a piacra, és mindig ugyanazokat a gyümölcs — és zöldségféléket szeded a kosaradba, talán egy-egy váratlan primőr illatának szánalmas örömével?

Unod, hogy gazdagságodban nem tudod mivel agyonütni az időt, és az irigység rágja a szívedet, ha csinosabb barátnőid több rokonszenvet ébresztenek, te meg minden erőlködéseddel sem vagy képes ragyogóbb ritmust vinni az életedbe?...
Sokan unatkoznak.
Az unalom az ember második kenyere.

És mindaddig nem lehet másként, amíg megmakacsoljuk magunkat és nem akarunk látni;

amíg kiszorítjuk életünk szegélyére azt, aki fényt gyújthatna nekünk: a Világosságot.

Akarva nem akarva egy napon majd választanunk kell. Választanunk Isten és a mammon között. « Mammon » gazdagságot jelent; nem mindig pénzt és nem okvetlenül sok pénzt. Ha Isten lenne a lámpásunk földi napjaink éjszakáján, akkor nem ismernénk ezt a szót: « unalom ». Nem! Ő hajnalpírral tudja megfesteni minden szegény asszony minden nyomorúságos reggelét.

Résztvesz azoknak az életében, akik szeretik. Ezernyi alkalmat hoz útjukba, amelyek a lapos földi életet belekapcsolják az isteni tervbe. És te megtanulsz látni. Látsz, mert a Világosság világít. Felelsz a hívására, hűségesen hajlasz szavára — előbb egy kicsit, azután egyre jobban. Különös körülmények fonódnak össze jelentőségteljesen; megérted őket és követed szíved Istenét, tövises vagy rózsás ösvényeken. Mindegy, ne aggódj: Isten ösvényei azok.

Nem sejtett célok nyílnak meg előtted, s életed szövetét az ég hímezi tele.

A rakéták és műholdak keringése a föld körül, a villámsebességű hírközlés lassú a megváltáshoz képest; és te annak a művén dolgozol. Folytasd a magad órájában Krisztus óráját, amely a századokba íródott, szabadítsd meg a világot ma is a szomorúságtól, s töltsd meg szeretettel.

Próbáld meg. Azt fogod kérdezni magadtól: « Hol van hát az unalom? ».

Ki kell tágítani szívünket Jézus Szívének méreteire. Micsoda munka! De ez az egyetlen szükséges dolgunk. Ha ezt tettük, mindent megtettünk. Mindenkit, aki közelünkbe kerül, úgy kell szeretnünk, ahogy *Isten* szereti. És mivel az időben élünk, *egyszerre egy* felebarátunkat szeressük, ne maradjon a szívünkben érzelmi maradvány a másik testvér iránt, akivel az imént találkoztunk. Így maga Jézus az, akit szeretünk mindenkiben. De ha visszamarad valami maradvány, az azt jelenti, hogy az előző testvért magunkért vagy magáért szerettük, nem Jézusért. És itt a baj.

Legfontosabb feladatunk az, hogy megőrizzük magunkban Isten tisztaságát, azaz olyannak őrizzük meg szívünkben a szeretetet, ahogyan Jézus szeret. Tehát ahhoz, hogy tiszták legyünk, nem kell kifosztani a szívet és elnyomni benne a szeretetet. Hanem ki kell tágítani Jézus Szíve szerint, és szeretni mindenkit. És amint a földön található milliárd Szentostyából elég egy, hogy Istennel táplálkozzunk, éppúgy elég egyetlen testvér — az, akit Isten akarata mellénk ad —, hogy közösségbe lépjünk az

emberiséggel, a misztikus Krisztussal. A testvérrel való közösség pedig a második parancsolat, közvetlenül az istenszeretet után következik, és annak kifejeződése.

A kereszténység nem egyszerűen szeretet, amint sokan értelmezik. A kereszténység azt követeli, hogy « alter Christus »-ok legyünk. Ha új igét kellene faragnunk lényegének kifejezésére, ilyenformán mondhatnánk: « megjézusodni », vagyis: *úgy élni, mint Jézus.*
Ó, a megtestesült szeretet, bizony nem fukarkodott az írástudókkal és farizeusokkal szemben a kemény szavakkal: viperák fajzata, meszelt sírok.

Ugyanígy híveit sem kíméli meg kemény megpróbáltatásoktól, ha látja, hogy komoly elhatározással követni akarják.

A szeretetet nem szabad összetéveszteni a hamis pietizmussal.

VAN AKI SZERETETBŐL CSELEKSZIK

Van aki « szeretetből » cselekszik. Van aki úgy cselekszik, hogy igyekszik « Szeretetté válni ». Aki szeretetből teszi a dolgokat, az jól csinálhatja, de pl. abban a hitben, hogy nagy szolgálatot tesz egy beteg testvérnek, untathatja őt fecsegésével, tanácsaival, segédkezésével: nem nagyon szerencsés, terhes szeretetével.
Szegényke! Magának ugyan érdemet szerez, de más hordja a terhét.

Ezért kell « szeretetté válni ».

A mi sorsunk olyan, mint a csillagoké. Ha keringenek, vannak, ha nem keringenek, nincsenek. Mi akkor vagyunk — abban az értelemben, hogy nem a mi életünk, hanem az Isten élete él bennünk —, ha nem szűnünk meg egy pillanatra sem szeretni. A szeretet beiktat minket Istenbe, és Isten a Szeretet.

Csak « szeretetté válva » tudunk Isten Szíve szerint közeledni a testvérhez és szolgálni őt. Úgy, ahogyan a testvér kívánná, amilyennek álmodná, ha nem mi lennénk mellette, hanem Jézus.

MINT A GYÉMÁNTOT

Sohasem szabad elfelejtenem, hogy a Valóság bennem van. Nekem tehát elsősorban a lelkem mélyéből forrásozó élő vizet kell adnom testvéreimnek: Isten csendes szavát, ami számunkra világosság és buzdítás.

El kell hallgattatni magunkban mindent, hogy meghalljuk bensőnkben az Ő hangját. Úgy kell kiszűrni ezt a hangot, mint egy gyémántot vesznek ki a sárból: megtisztítani, közszemlére kitenni és alkalmas időben odaajándékozni.

Mert az Ő szava szeretet, a szeretetet pedig osztogatni kell. Olyan, mint a tűz, amely ég, ha szalmára és más gyúlékony anyagra talál, máskülönben kialszik. Szedjük szaporán a lábunkat, mert a világosság csak abban a lélekben gyúl ki, amelyben a szeretet mozgásban van, eleven.

A SZERETETBEN MAGA A SZERETET AZ ÉRTÉKES

A szeretetben maga a szeretet az értékes. Így van ez ezen a földön. A szeretet — a természetfölötti szeretetről beszélek, amely nem zárja ki a természeteset — nagyon egyszerű és egyben nagyon bonyolult dolog. Megköveteli a te közreműködésedet, és várja a másikét.

Ha megpróbálsz szeretetből élni, rá fogsz jönni, hogy e földön azt kell megtenned, ami rajtad áll. A másikról nem tudod, megteszi-e valaha. És nem is okvetlenül szükséges, hogy megtegye.

Talán időnkit csalódni fogsz, de sohasem veszíted el bátorságodat, ha meggyőzöd magad arról, hogy a szeretetben maga a szeretet az értékes. Jézust kell szeretni a testvérben, Jézust, aki mindig viszonozza ezt neked, bár talán más úton.

Így Ő megedzi lelkedet a világ viszontagságaival szemben, és meglágyitja szeretetben mindazok felé, akik körülvesznek. Föltéve, hogy szem előtt tartod: a szeretetben maga szeretet az értékes.

MINT ÖNMAGADAT

Ha belemélyedsz az Evangéliumba — és ez szép kaland —, észrevétlenül azon veszed észre magad, hogy fenn vagy a csúcson. Tehát már a magasban, már Istennél. De ha jobban körülnézel, meglátod: nem hegyre, hanem hegyláncra jutottál, s életed vándorlás a hegygerinceken át a célig.

Istennek minden egyes szava a legkisebb és egyúttal a legnagyobb, amit kér tőled. Ha tehát azt olvasod: « Szeresd felebarátodat, mint önmagadat » — ez számodra a felebaráti szeretet parancsának a maximuma.

A felebarát a te másod: így kell szeretned.

Ha sír, vele fogsz sírni, és vele együtt nevetsz, ha nevet. Ha tudatlan, te is tudatlanná leszel vele együtt, és ha elvesztette apját, fájdalmában eggyé leszel vele.

Krisztus testének két tagja vagytok, te meg ő. Hogy az egyik vagy a másik tag szenved, számodra mindegy.
Mert mindkettőtök Atyja: Isten. És neked csak ez a fontos.

Igyekezz nem kitérni a szeretet elől. Minden egyes ember felebarátod, akivel találkozol: akár szegény, akár gazdag, akár szép, akár csúnya, akár tudós, akár tudatlan, szent vagy bűnös, hazádfia vagy idegen, pap vagy világi — bárki.

Igyekezz azt szeretni, aki az életnek ebben a pillanatában utadba kerül. Akkor lelkedben eddig fel nem ismert új csírák fognak ébredezni. Ezek majd tartalmat adnak életednek, és ezernyi kérdésedre feleletet.

Hogy is lehet az, hogy Isten néha látszólag jelentéktelen, rejtett és kevéssé fontos cselekedeteket rendkívüli jelekkel pecsétel meg? Pl. egy karóból, amelyet Cascia-i Rita nővér éveken át engedelmességből locsolgatott, szőlőtő sarjadt. Viszont a világban nagyra értékelt emberek és közösségek nagy vállalkozásait — mint pl. egy választási hadjáratot, egy művészeti kiállítást, egy zajos választást, egy történelmi emlékünnepet — látszólag még tekintetre sem méltatja. Miért?

Mert a szent a hősiességig teljesítette Isten akaratát.

Ha az emberek és a társadalom azért tennék azt, amit tesznek, hogy Isten akaratát teljesítsék vele, ha Őt imádnák mindenekfölött, túl minden látszaton és okoskodáson: a történelem csupa isteni beavatkozás lenne, és a föld az áldástól virágba borulna.

ADD NEKEM AZ ÖSSZES MAGÁNYOSOKAT

Uram, add nekem az összes magányosokat... Megéreztem szívemben, micsoda szenvedés szorongatja a tiedet mindazért az elhagyatottságért, amelybe az egész világ elmerül.

Szeretek mindenkit, aki beteg és magányos.

Ki vigasztalja őket könnyeikben?

Ki szánja lassú halálukat?

Ki szorítja szívére a kétségbeesett szívet?

Add meg nekem, Istenem, hogy szereteted fogható szentsége legyek a világban: legyek a Te karod, amely magához öleli és szeretetben föloldja a világ minden elhagyatottságát.

A MI EGYENRUHÁNK

Uram, hogyan adhatunk mi Téged a világnak? Hogyan hirdethetünk, hogyan tanúskodhatunk melletted, hogyan beszélhetünk rólad, mi, akik ugyanúgy öltözködünk, mint más, akik az emberek közt élünk, mint annak idején Mária, mint Jézus? Miről ismerhetnek fel bennünk Téged?

És felhangzik szivünkben az Evangélium felelete, a Te válaszod kérdésünkre: « Arról ismernek meg benneteket, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást ». Ez tehát az egyszerű keresztények egyenruhája, amelyet mindenki magára ölthet: idős vagy fiatal, férfi vagy nő, házas vagy magányos, felnőtt, gyermek, egészséges vagy beteg. Igy hirdeti hangosan életével, mindig és mindenütt, azt, akiben hisz, akit szeretni vágyik.

KÉT TITOK

Két dolgot kell titokban tartanom: a szeretetet és a fájdalmat. Mert a szeretet az a szeretet, amellyel Ő szeret engem, vagy inkább szereti magát bennem. A fájdalom pedig az a szeretet, amellyel én szeretem Őt.

A fény viszont elajándékozásra való.

Sohase fordulj vissza, menj mindig előre. Az életed olyan volt, amilyen volt.

Csak az a fontos, hogy ki ne csússzék a kezedből a jelen, egyedüli birtokod. Ebben a pillanatban szeresd Istent egész szívedből, és tedd az Ő akaratát.

Ha Isten megmutatná egy embernek mindazt a szenvedést, amit neki szánt élete folyamán, az egy csapásra szörnyethalna. Ha megmutatná neki mindazt az örömet, amit életében élvezni fog, egy csapásra szörnyethalna.

Isten tudja ezt, és ezért kiadagol fájdalmat és örömet.
Az ember nem tudja, de ráhagyatkozik Istenre, aki szereti őt.

Öröm és szenvedés, vigasz és szomorúság, bánat és újrakezdés, Isten megengedése és az Ő világos akarata, hódítás és fájdalmas veszteség, az emberek tetszése és megvetése, Isten dicsőségét szolgáló művek lassú megvalósítása, megtérések, amelyek a sátán mindenütt burjánzó konkolya közt is kivirulnak — mindennek, ha szeretjük Istent, az az egyetlen rendeltetése és oka, hogy elvezessen bennünket a Vele való egyesülésre.

Érzed a szűzesség varázsát?
A szűzesség szép és fönséges, mert odaadhatod benne Istennek legnagyobb értékedet: annak lehetőségét, hogy a földi életed gyermekeidben folytasd.

Úgy szakadsz el a földtől, mint az a virág, amely a földön nem akar gyümölcsöt érlelni. És ha átjutsz a másik életbe, fölmész a mennybe, hogy ott virágozzál örökre.

A szűzi ember már magával szűzességével tanúskodik Istenről, mert itt a földön nincs miért szűzen megmaradni.
Az indítóok egészen mennyei.

MÁRIA SZEREPÉT BETÖLTENI

A szűzek!
Nem egy emberrel jegyezték el magukat, hanem Istennel. Nem néhány gyermekük van, hanem sok: mindazok, akiket az Úr útjukba vezetett. Jót tesznek velük, mint a természet szerinti anya, még annál is jobban; bátorítják őket, segítenek nekik, tanítják és támogatják őket, ha közelükben vannak, ha pedig távol, szüntelenül várnak rájuk; minden reményüket a szeretetbe vetik, amely természettől sajátjuk, és imájukkal közbenjárnak értük az ő mindenható, mindenütt jelenlevő jegyesüknél.

Ha a szűz nem is ismeri a testi anyaságot, lelkileg mindig anya. Anyasága olyan messzire terjed, ameddig csak a társadalom szövetét valóban át tudja hatni Krisztus iránti személyes szeretetének jótékony hatásával.

Szűznek lenni azt jelenti, hogy egy embertömeg kellős közepén állva valaki egyik kezével az égre mutat, a másikkal segít az élet megpróbáltatásait elviselni.

Szűznek lenni azt jelenti — és ez nem szónoki kifejezés: Mária szerepét betölteni, mindenki

édesanyjáét. Valóban, konkréten, csendben, természetfölöttien itt a földön, a magunk kis zugában. Mert ahogyan Jézus papjaiban maradt a földön, s általuk ajánlja fel magát mint pap és egyszersmind áldozat, állandóan, titokzatos és isteni módon, az egész emberiségért az Atyának — úgy Mária a szűzekben maradt idelent. Ők folytatják Mária küldetését: anyaságát, az emberiség szolgálatát és az áldozatban való együttműködését.

KÉT SZŰZESSÉGGEL ÖVEZETT VALÓSÁGOS EMBERSZÍV

Kimondhatatlan és mindennél magasztosabb, talán a legszebb a Szentháromság után, Jézus és Mária kapcsolata a földön.

Egy isteni gyermek anyja, egy szeplőtelen Anya fia; a természet remekei mind a ketten, a legnemesebb és legmagasztosabb adományok részesei, saját akaratukat teljesen alárendelve a Legfőbb Szeretet akaratának.

Mária szíve alatt hordozta Őt, nevelte mint kisgyermeket és fiút, mellette volt ifjúsága virágjában, amikor a férfivá érő fiatalember kitárja legtitkosabb vágyait az anya tiszta szeretetének: édesanyja egyben első bizalmas barátnője lesz.

Jézus Anyjánál maradt harmincéves érett koráig — és majdnem semmi sem ismeretes abból, amit egymással beszéltek.

Azután három év másokkal, azért, hogy az Egyházat megalapítsa és megbízatását betöltse. Vérével pecsételte meg ezt a megbízatást a gonosztevők keresztfáján.

Az arány 3:30. Három év, amelyről nagyjából tudunk valamit. Harminc, amelyről jóformán

semmit sem tudunk.

Titok ez.

A szeretet titka: az isteni és emberi szereteté két valóságos, húsvér emberszív között, amelyeket a szűzesség övez.

Senki soha bele nem hatolt.

Valamit meg fogunk tudni belőle a mennyben, olyan mértékben, ahogyan a földön szerettük és követtük őket.

Olyan szép Isten akaratán dolgozni — már itt a földön is —, hogy néha tulságosan szépnek tűnik!

Mária, egyesítjük ezt az örömünket a tieddel és Szent Józsefével, amikor harminc évig a közöttetek élő Jézussal dolgoztatok.
Mi gyakran nem éljük az életet, csak átrepülünk rajta.

Add meg, Urunk, hogy gyökeret verjünk benned minden pillanatban, azáltal, hogy minden pillanatra szóló isteni akaratodba gyökerezzünk. Ha azé vagyunk, a Tieid vagyunk: és csak ez ér valamit.

Ha egyesülünk Istennel az ő akaratában, egymás között is egyek leszünk.
Nem lehet másként. Mindenekelőtt azért, mert egymással való egységünk csak mindegyikünk Istennel való egységének eredménye lehet. Azután meg azért is, mert ha a kölcsönös egység megsérült, nem lennénk keresztények, ha nem föltételeznénk: Isten akarata, hogy legelőször azt állítsuk helyre.

Ki tudná elmondani azt a végtelen sok szépséget és újdonságot, azokat a határtalan távlatokat, amelyek a lélek tekintete elé tárulnak, ha ráhagyatkozik az isteni akarat isteni kalandjára?

Én is szent akarok lenni; igazán meg akarom adni ezt a kis személyes ajándékot Máriának, Istennek. De ma reggel, a szentmisében megértettem: nem várhatok, nincs elvesztegetni való időm.

Akkor jön el a halál, mikor legkevésbé várjuk, az evangélium szerint. Mennyi példánk van állandoan erre!

Ha tehát Mária ezt az ajándékot akarja tőlem, azonnal meg kell adnom: jól kell élnem a « jelen pillanatot », abban kell « szentnek » lennem.

És itt nincs jobb sípár, mint azok az életszabályok, amelyeket Isten adott nekem és az Egyház megerősített.

Valóban mélyen megértettem, hogy a megszentelődés művével holnapig sem szabad várnom, hiszen lehet, hogy holnap már nem élek. A ma dolga ez, a mosté!

Sok mindent kell megtennünk; de egyvalaminek kell rendezni és biztosítani mindezt: annak, hogy szentekké legyünk, apró ajándékként Máriának, Istennek.

ÁTMENET

Az élet fontos átmenet. Ez a próba ideje. Sőt amennyit itt hagytam kialakulni magamban Jézusból, annyi marad meg mindörökre odaát. Minden cselekedetem, minden pillanatom, minden lélekzetvételem átkerül az örökkévalóságba. Itteni életemnek minden perce az Életet készíti elő és határozza meg!

A mennyország olyan ház, amelyet idelent építünk föl, és majd odaát lakunk benne.

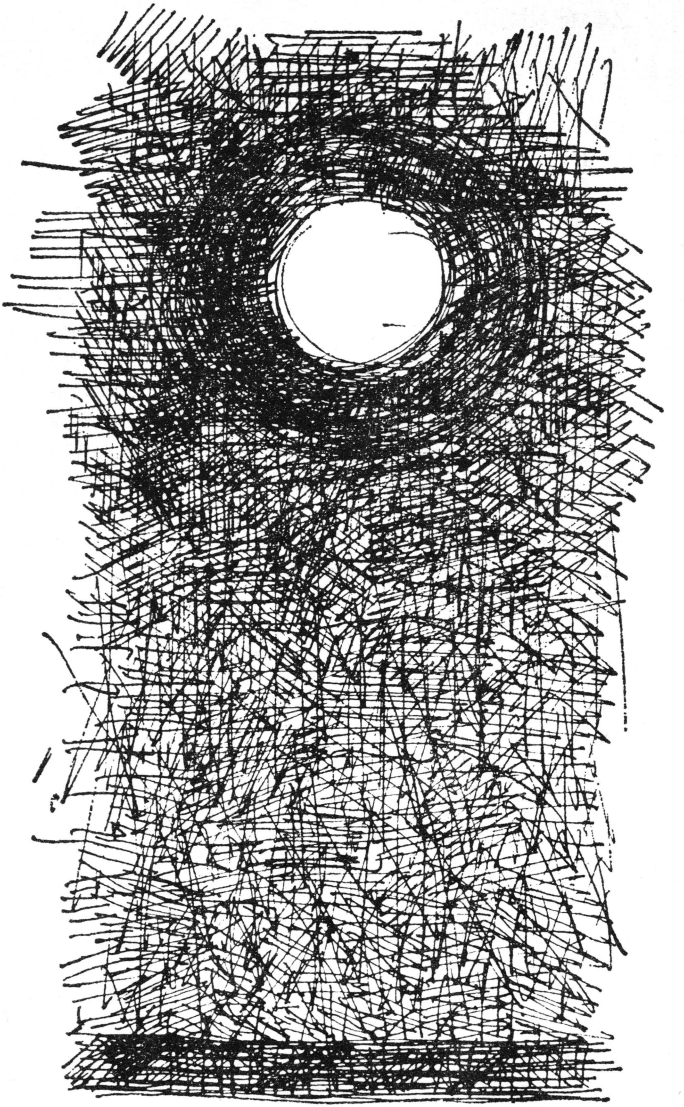

Ó Szentlélek, semmi mást nem kérünk Tőled, csak Istent, Istenért. Hiszen holnap, tíz év mulva, vagy valamikor meg kell érkeznünk hozzád, hogy imádjunk téged abban az országban, ahol Te vagy az uralkodó és minden Érted él.

Add meg hát nekünk, könyörögve kérünk, hogy életünk hátralevő idejében mindig, minden pillanatban csupán Neked éljünk, és egyedül Téged akarjunk szeretni és szolgálni.

Isten! Isten, Te tiszta szellem, akinek emberségünk edénye üres kehely lehet, hogy beleömölj!

Isten, Téged kell sugároznia lelkünknek, szívünknek, arcunknak, szavainknak, tetteinknek, hallgatásunknak, életünknek és halálunknak. Neked kell tovább élned abban a nyomban, amelyet távozásunk után a földön hagyunk.

Nem maradhat, ne is maradjon más utánunk, mint jelenléted fényes barázdája, a Te világító jeled, aki jelen vagy bennünk, az élő világ magvaiban vagy az összeomló világ romjaiban, mindenek istendícséretében vagy hívságában.

Mert minden teremtmény csak arra való, hogy — akár mint lábaid zsámolya, akár mint színed előtt szertefoszló árnyék — Neked készítsen helyet, ó Minden, ó Egyedülvaló, ó Szeretet!

AZ EGYSÉG KOVÁSZA

VÉGRENDELET

Az apa szavai mindig drágák, mert hinni kell annak, aki szeretetből beszél. De ha egy apa az utolsó szavait mondja, mielőtt elhagyja a földet, azok bevéső dnek gyermekei lelkébe és többet érnek, mint az összes többi együttvéve: ez a végrendelet.

Az atyai szeretet semmi Isten szeretetéhez viszonyítva.

Az emberré lett Isten, Jézus is beszélt. Neki is van végrendelete: « Hogy eggyé legyenek, hogy mindnyájan eggyé legyenek ».

Aki életét az egység útjára irányítja, az pontosan eltalálta Isten szíve-szándékát.

A világban mindnyájan testvérek vagyunk, de mindenki ismeretlenül megy el a másik mellett. És ez keresztények között is megtörténik.

A szentek közössége, a Misztikus Test: létezik. De ez a test olyan, mint a sötét folyosók szövevénye. Kivilágításukra megvan a lehetőség: sokakban ott él a kegyelmi élet.

De Jézus nemcsak ezt akarta, amikor imádkozva fordult az Atyához. Az összesek egységét akarta Istennel és egymás között: kivilágított folyosók szövedékét; az Ő jelenlétét nemcsak az egyesek lelkében, hanem minden emberi kapcsolatban is.

Ez az Ő végrendelete, ez leghőbb vágya annak az Istennek, aki életét adta értünk.

MINDENEKELŐTT

Mindenekelőtt az állhatatos, kölcsönös szeretet...

Ha mások nincsenek velünk egy véleményen az igazságot illetően, legyünk velük egyek a szeretetben, és tartsuk így fenn a kapcsolatot.

Eljön az óra, amelyben — ha Isten is úgy akarja — Krisztus maga lesz az összekötő kapocs, amely bennünket testvérünkkel egyesít: Krisztus lesz ott közöttünk, az Igazság.

Mindenekelőtt! Mivel azonban, ha a másik ember nem válaszol, mi csak azt tehetjük meg, ami rajtunk áll — mindenekelőtt a szeretet.

Gyakorlatban kell megvalósítani a mondást: « meghajolni, de nem összetörni ».

NE AZ ENYÉM, HANEM A TIED

Ne az én akaratom legyen, hanem a Tied... Minden erőddel törekedj, hogy megmaradj az Ő akaratában, és hogy az Ő akarata megmaradjon benned. Majd ha Isten akarata meglesz a földön is, miképpen a mennyben, akkor teljesedik be Jézus végrendelete.

Nézd a napot, meg a sugarait.

A nap jelképe az isteni akaratnak, amely maga az Isten. A sugarak pedig az egyesekre vonatkozó isteni akaratot jelentik.

Haladj a nap felé a te sugarad fényében. Ez a sugár egészen más, mint a többi. Teljesítsd azt a csodálatos, különleges tervet, amelyet Isten tetőled akar. Végtelen számú sugár, mind ugyanabból a napból... egyetlen akarat, mindenkire nézve más és más. Minél jobban közelednek a sugarak a naphoz, annál jobban közelednek egymáshoz is. Mi is minél jobban közeledünk Istenhez az isteni akarat egyre tökéletesebb teljesítése által, annál jobban közeledünk egymáshoz.
Míg végül mindnyájan eggyé leszünk.

HA EGYEK VAGYUNK, JÉZUS KÖZTÜNK VAN

Ha egyek vagyunk, Jézus köztünk van. És ez a fontos. Többet ér minden más kincsnél, amit szívünk birtokolhat: többet anyánál, apánál, testvéreknél, gyermekeknél. Többet ér a háznál, a munkánál, a birtoknál; többet egy nagy város — mondjuk Róma — műkincseinél, többet üzleti ügyeinknél, többet a természetnél, amely virágokkal, rétekkel, tengerrel és csillagokkal övez; többet ér a lelkünknél.

Ő az, aki örök igazságaival megihlette szentjeit, és így korszakot alkotott minden korszakban.

A mostani óra is az Ő órája: nem annyira egy szenté, mint inkább az Övé; a köztünk levőé, a bennünk élőé. Mert Ő él bennünk, ha a szeretet egységében építjük Titokzatos Testét. De ki kell terjeszteni Krisztust: megnövelni újabb tagokkal; a tűz hordozóivá válni, mint Ő.

Mindenkit eggyé tenni és mindenkiben életre kelteni az Egyet!
Akkor éljük azt az életet, amelyet Ő ad nekünk minden pillanatban a szeretetben.

Alapvető parancsolat a testvéri szeretet. Ezért ér föl mindennel az, ami őszinte testvéri szeretetre vall.

Semmit sem érnek tetteink, ha nincs meg bennük a testvéri szeretet érzése. Mert Isten: Atya; mindig és csakis gyermekei ügyét viseli a szívén.

A keresztény családnak ma — talán még jobban, mint máskor — az Egyház élő sejtjének kell éreznie magát.

Ha férj és feleség, apa-anya és gyerekek minden pillanatban a természetfölöttibe emelik természetes szeretetüket, ha úgy néznek egymásra, mint akik testvérek is Krisztusban, ha úgy szeretik egymást, amint Jézus parancsolta: hogy is tehetné Krisztus, hogy ne teljesítse ígéretét? Az ő ígérete pedig az, hogy jelen lesz azok között, akik az ő nevében egyesültek.

Akkor majd minden kis családi kör jobban vissza tudja tükrözni a názáreti Családot, amelyet Isten alkotott meg és Ő oltotta belé a legnemesebb családi érzést. Ott egyszerre volt meg a legangyalibb természetes szeretet, de a legmagasztosabb természetfölötti céllal; semmi nyoma az önzésnek, hanem teljes nyitottság a tegnap, a ma, a holnap egész világára a Megváltás művében. A Fiú végrehajtotta ezt a művet, az Anya hozzájárult, a nevelőapa lemondását, tiszteletét, munkáját, egészen tiszta, önzetlen szeretetét adta bele.

Ha a keresztény családok így egyesülnek, ilyen nyitottak lesznek, győzhetetlen erősségekké válnak, és — a világban elfoglalt helyzetüknél fogva — a java emberi és keresztény értékek mentsvárává.

A keresztény arra hivatott, hogy élje az életet, úszkáljon a fényben, elmerüljön a keresztek feneketlen mélységében — de semmiképpen sem arra, hogy tespedjen. A mi életünk viszont néha fénytelen, értelmünk elhomályosult, akaratunk ingatag. Mert ebben a világban nevelkedtünk, és hozzászoktunk, hogy individualista életet éljünk, ellentétben a keresztény élettel.

Krisztus: szeretet. A keresztény sem lehet más. A szeretet pedig közösséget szül: ez a keresztény élet alapja és csúcsa.

Ebben a közösségben az ember immár nem egyedül tart Isten felé, hanem társaságban. Hasonlíthatatlanul szép ez. Lelkünkben a zsoltár verse merül fel: « Ime mily jó és gyönyörűséges, ha együtt laknak a testvérek! ».
De a testvéri közösség nem boldogító állapot, hanem örökös hódító hadjárat. Állandó eredménye nemcsak a közösség fenntartása, hanem elterjedése sokak között, mert a szóbanforgó közösség szeretet, a szeretet pedig természeténél fogva kiárad.

Hányszor megesik, hogy testvérek elhatározzák: együtt mennek Isten felé, de egységük elsenyved, por száll lélek és lélek közé, és szétfoszlik a varázs, mert lassan kialszik a mindannyiuk előtt fellobbant fény!

Mi ez a por? Egy gondolat, a szív hozzátapadása saját magukhoz vagy másokhoz: önmagukért szeretik magukat és nem Istenért, vagy önmagáért a testvért, a testvéreket, nem pedig Istenért.

Máskor a lélek, amely elszánta magát mások szolgálatára, mégis visszavonul: saját énjére, saját akaratára összpontosul, nem pedig Istenre, a testvérre Istenért, Isten akaratára. Gyakran pedig meg nem felelő ítélet arról, aki velünk él.

Azt mondtuk: csakis Jézust akarjuk látni a testvérben, Jézussal akarunk beszélgetni a testvérben, Jézust akarjuk szeretni a testvérben. De hirtelen fölmerül bennünk annak emléke, hogy ennek a testvérnek ilyen meg olyan hibája van, ezt vagy azt a tökéletlenséget követte el.

Látásunk bonyolulttá válik, lényünk nem megvilágosodott többé. Következésképpen megbomlik az egység a mi tévedésünk folytán.

Talán az a testvér, mint mindannyian, csakugyan hibákat követett, el, de hogyan látja őt Isten? Mi igazából a helyzete, a valóságos állapota?

Ha Isten előtt rendben van, Isten nem emlékszik többé semmire, eltörölt mindent vérével.

Hát mi miért emlékezzünk rá?

Ki téved ebben a pillanatban?

Én-e, aki ítélkezem, vagy a testvér?

Én.

Akkor hát meg kell próbálnom Isten szemével látni a dolgokat, a maguk igazságában, és így kell bánnom a testvérrel. Mert ha szerencsétlen módon még nem jött volna rendbe az Úrral, szeretetem melege, vagyis a bennem élő Krisztus eljuttatná a bűnbánathoz, mint ahogy a napfény megszárítja, behegeszti a sebeket.

A szeretet fenntartója az igazság, az igazság pedig csupa irgalom. Ebbe kell öltöznünk tetőtől talpig, hogy kereszténynek mondhassuk magunkat.

És ha testvérem visszatér?

Új szemmel kell látnom, mintha mi sem történt volna, és újra kell kezdenünk az életet együtt, Krisztus egységében, mint azelőtt, hisz nem történt semmi. Ez a bizalom fogja megmenteni őt további bukásoktól És ha ilyen mértékkel mértem neki, remélhetem, hogy Isten egy napon így fog megítélni engem is.

Ez a Titokzatos Test korszaka — mondotta a Pápa. De akkor — ha valóban éljük ezt a korszakot — hamarosan meg fognak nyilvánulni hatásai a társadalomban.

Az egyik ilyen hatás lenne: az államok, népek kölcsönös tisztelete egymás iránt. Szokatlan dolog ez. Hiszen megszoktuk, hogy erős határokat lássunk nép és nép között; hogy féljünk a másik hatalmától. Legfeljebb szövetséget kötünk a saját előnyünkre. De *soha,* soha nem gondoltunk arra, hogy a másik nép iránti szeretetből cselekedjünk. Idáig még nem jutott el a népek erkölcsisége.

Ha azonban az egyesek között olyan fokban kifejlődik a Titokzatos Test élete, hogy felebarátjukat, legyen az fehér vagy fekete, vörös vagy sárga, valóban *úgy szeretik majd, mint önmagukat,* akkor könnyü lesz ezt a törvényt átültetni az államok közti viszonyba.

És akkor valami új jelenik majd meg. Mert a szeretet vagy hasonlóságot talál, vagy hasonlóvá formál. A népek tehát el fogják tanulni

egymástól a legjobbat, és mindannyiuk javára fogják képességeiket kicserélni.

Akkor valóban egység és sokféleség lesz a földön, s egy nép virul a világon: Isten népe, amely ugyan a föld fia, de mennyei törvények alakítják.

EGYSÉG

Egység: isteni szó! Ha egy napon a Mindenható kimondaná ezt a szót, s az emberek legkülönbözőbb vonatkozásaiban megvalósítanák — a világ szokott menete egy csapásra megállna, mint valami filmkockán, és ellenkező irányt venne. Sok ember elhagyná a kárhozat széles útját azért, hogy az Istenhez vezető keskeny útra lépjen. Családok, amelyeket szétszaggatott a civakodás, elhidegített egymástól az értetlenség, a gyűlölet, halottá bénított az elválás, ismét egymásra találnának. A gyermekek emberi és isteni szeretet légkörében születnének, abban kovácsolódnának új emberré egy keresztényibb holnap számára.

A gyárak, amelyekben az emberek gyakran unottan, sőt káromkodva, rabszolgaként, dolgoznak a béke színhelyévé válnának, ahol mindenki minden ember javára végzi a maga munkáját. És az iskolák túllendülnének a kurta tudáson, mindenfajta ismeretet az örökkévalók szemléletének ugródeszkájává téve. Ezt a szemlélődést tanulnák meg az iskolapadokban: naponta titkok tárulnának fel szemük előtt, megéreznék ezeket a legapróbb formulából, az

egyszerű természettörvényekből, még a számokból kiindulva is...

A parlamentek pedig olyan emberek találkozási területeivé válnának, akiknek a közösség java fontosabb, mint a maguk pártja, és nem csapnák be testvéreiket, sem a hazát.

Igy növekedne a jóság a világon; a menny mintegy varázsütésre leszállna a földre, és a teremtés harmóniája lenne a szívek egyetértésének kerete.

Lenne... Álom ez! Álomnak tűnik!

És mégis — Te, Uram, nem kevesebbet kértél, amikor így imádkoztál: « Legyen meg a Te akaratod, miképpen mennyben, azonképpen itt a földön is ».

AZ ARANYVÁROS

Aranyvárosról álmondom,
ahol az isteni kidomborodik,
ragyogva, fényesen,
az emberi pedig a hátteret adja,
árnyékba szorul,
hogy jobban előtűnjék ez a ragyogás.

Minden templom, minden tabernákulum
fényesebb a napnál,
mert a Szeretet
a mindenekfölötti Szeretet vett lakást benne.

Azok lelkében, akik az Egyházat képviselik,
a Hierarchiában, amely összefogja
az isteni társaságot,
— az ég ajándékát a földnek —
fénylő gyöngyök ezreit látom:
kegyelmeket, amelyeket Isten
a Szent Szűz keze által ebbe a csatornába tett.

A csatorna egyedüli célja,
hogy átitasson a fénnyel,
tápláljon az égi mézzel,
gyermekét tápláló égi anyaként.

És ha Istenbe merülve
kinyitom az Élet könyvét

és olvasom az örök Igéket,
lelkemben fénylő harmónia zeng,
s érzem, hogy Isten Lelke belém sugározza
adományait.

Bárkivel találkozzam,
legyen gazdag vagy rongyos koldus,
minden arcot átváltozva látok
a megtestesült Ige szépséges Arcában,
aki Világosság a Világosságból.

Ha egymást szerető testvérek házába lépek,
Krisztusban egyesült családok hajlékába,
a Szentháromság isteni visszatükröződését
látom,
hallom, amint közösségük kimondja
az Élet Igéjét:
Isten.

Isten a városom aranya,
őmellette elhalványul a nap,
eltörpül az ég,
a természet minden szépsége
és nagyszerűsége
boldogan háttérbe vonul,
hogy Neki keretül szolgáljon.

Ez a város ott van minden városban,
mindenki megláthatja,
csak vesszen bele Istenbe a lelkünk,
önmagát elfeledve,
és gyulladjon ki benne
az isteni szeretet tüze.

HA TÜZET GYÚJTANÁNK...

Ha tüzet gyújtanánk egy város különböző pontjain, akár csak szerény kis tüzet, de úgy, hogy ellenálljon minden oltási kísérletnek: rövidesen az egész város lángba borulna.

Ha egy város legtávolabbi részein kigyulladna az a tűz, amit Jézus hozott e földre, s ez a tűz, hála a lakosok jóakaratának, ellenállna a világ fagyának: hamarosan az egész várost elborítaná az isteni szeretet lángja.
Az a tűz, amelyet Jézus e földre hozott: Ő maga, a szeretet. Olyan szeretet, amely nemcsak Istennel egyesíti a lelkeket, hanem egymással is.
A természetfölötti tűz kigyúlása bizonyítéka Isten állandó győzelmének a lelkekben, akik neki adták magukat. S mert egyek Vele, egymással is egyek.

Ha ketten vagy hárman egyesülnek Krisztus nevében, és nemcsak félelem és szégyen nélkül, kölcsönösen és kifejezetten megvallják egymásnak, hogy Istent akarják szeretni, hanem egységet alkotnak egymás között eszményükben, Krisztusban: ez hatalmas isteni erő a világban.

Találkozhatunk ilyen lelkekkel minden városban. Megtalálhatjuk őket a családokban, mint férjet és feleséget, fiút és apát, anyóst és menyet. Találkozhatunk velük a plébánián, iskolákban, irodákban, s bármely más közösségben.

Nem szükséges, hogy már szentek legyenek, különben Jézus így mondta volna; elég, hogy egyesüljenek Krisztus nevében, és soha ne szakítsák meg ezt az egységet.
Természetesen nem maradnak sokáig ketten vagy hárman, mert a szeretet ragályos és magától terjed, hihetetlen arányokban.
Minden kis sejt, bármelyik pontján a földnek gyújtotta is meg Isten, szükségképpen elszaporodik, és a Gondviselés elosztja ezeket a lángokat, ezeket a lánglelkeket, oda, ahova akarja, hogy több helyen melengesse a világot az isteni szeretet, és föléledjen benne a remény.

De van egy titka annak, hogy ez az égő sejt elterjedjen, szövetté váljon, s életet vigyen a Misztikus Test minden részébe. Kell, hogy a lelkek, akik alkotják, belevessék magukat a keresztény kalandba. Ez azt jelenti: *csinálja-*

nak ugródeszkát minden akadályból. Necsak « elviseljék » a keresztet, bármilyen legyen is az arculata, hanem várják és karolják át percről percre, mint a szentek.

Amikor a kereszt megjelenik, mondjuk: « Ezt akartam, Uram! Tudom, hogy a küzdő Egyházhoz tartozom, ahol harcolni kell. Tudom, hogy a győzdelmes Egyház vár rám, ott majd szemlélhetlek Téged az egész örökkévalóságon át. Itt a földön minden másnál többre becsülöm a fájdalmat, mert Te életeddel megértetted velem, hogy az az igazi érték ».
Miután pedig a lélek igent mondott az Úrnak, élnie kell a jelen pillanatot egész teljességében, nem gondolva magára, saját szenvedésére, hanem a másokéra. Törődjék mások örömeivel, hogy megossza őket, mások terheivel, hogy velük hordja őket, kötelességeinek teljesítésével. Ezekre irányuljon teljes figyelme, szívének egész szeretete, minden erőfeszítése. Mert ez az Isten akarata, s azért mindez állandó imádsággá magasztosul.

Ez az a szerény titok, amelynek erejében, téglát téglára rakva, megépül bennünk és közöttünk az Isten városa.

CSAK A MEGFESZÍTETTET

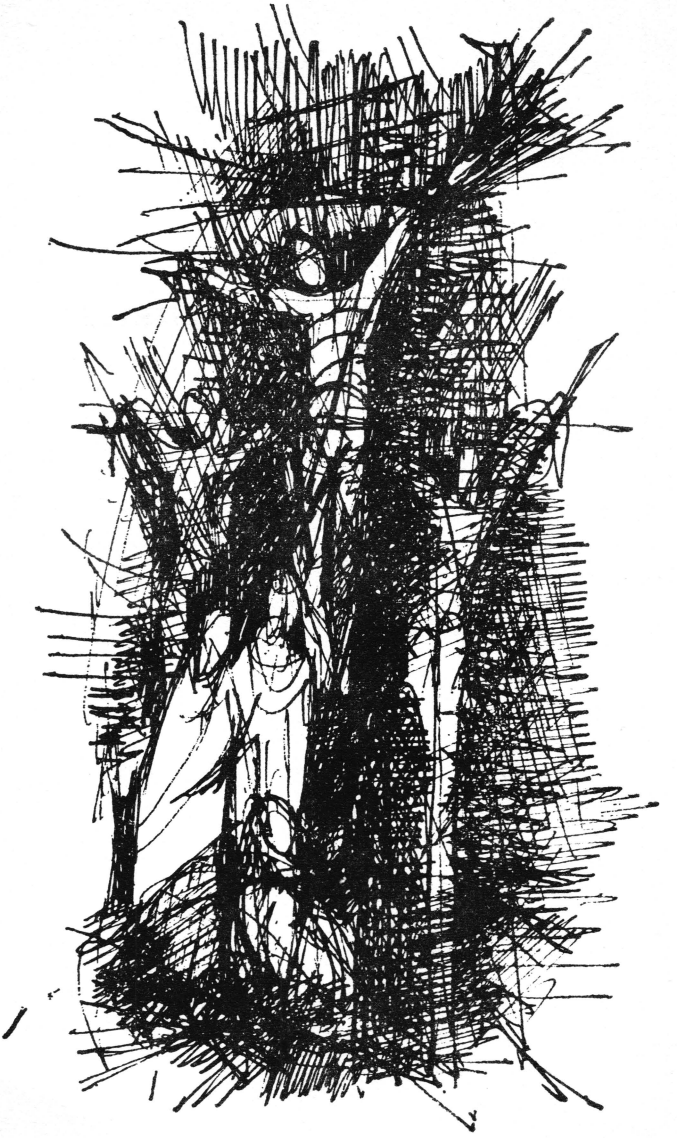

MEGTALÁLTALAK

Megtaláltalak Téged sok helyen, Uram!
Éreztem szíved lüktetését
a kis hegyi kápolna mély csendjében,
az oltárszekrény félhomályán
egy üres székesegyház közepén,
a tömeg közös lélekzetvételében,
mikor Téged szerető emberek
betöltik templomod árkádjait
énekkel és szeretettel.

Megtaláltalak az örömben.
Beszéltem hozzád a csillagos égen túlra,
mialatt az esti csendben
hazafelé tartottam a munkából.

Kereslek, és gyakran megtalállak.
De ahol *mindig* megtalállak:
az a fájdalom.
A fájdalom, bármilyen fájdalom
olyan, mint a harang zengő szava,
amely imára hívja Isten jegyesét.
Mikor a kereszt árnyéka megjelenik,
a lélek magába száll,
visszavonul belső szentélyébe,
s elfelejtve a harang csengését,
Téged « lát », Teveled beszél.

Te jössz hozzám látogatóba.
És én válaszolok Neked:
« Itt vagyok Uram! Téged akarlak,
Téged akartalak ».

Ebben a találkozásban
lelkem már nem érzi a fájdalmat,
hanem szinte megittasodott szeretetedtől:
elmerül Benned, átivódik Veled,
én Tebenned, Te énbennem,
hogy teljesen eggyé legyünk.

S akkor újra kinyítom szemem az élet felé,
az élet felé, amely még nem az igazi.
Isteni erő szállt belém,
hogy folytassam a Te harcodat.

A KERESZT

Vegye föl keresztjét...

Különös és egyedülálló szavak. Van valami bennük, mint Jézus más szavaiban is, abból a fényből, amelyet a világ nem ismer. Olyan ragyogóak, hogy az emberek vaksi szeme, a lanyha kereszténységé is, belekáprázik és megvakul.

Talán semmi sem olyan rejtélyes és nehezen érthető, mint a kereszt. Nem megy az emberek fejébe és szívébe. Nem, mert nem értjük meg, mert sokszor névleges kereszténységekké lettünk, akiket éppen csak megkereszteltek. Talán gyakorló keresztények vagyunk, de mérhetetlenül távol attól, amilyennek Jézus szeretne minket. Nagyböjtben hallunk beszélni a keresztről. Nagypénteken megcsókoljuk, termeinkben kifüggesztjük. Néhány cselekedetünket a kereszt jele pecsételi meg. De nem értjük. És talán ez minden tévedés gyökere: a világban nem fogják fel a *szeretetet.*

A szeretet a legszebb szó, de ezt torzították el legjobban, ezt csúfították el leginkább. Isten lényege, Isten fiainak élete, a keresztény ember éltető levegője. És a világ birtoka, mono-

póliuma lett. Azok hordják ajkukon, akiknek kiejteni sem volna joguk.

Biztos, hogy nem minden evilági szeretet ilyen: van például anyai érzés is, amelyet megnemesít a fájdalommal párosult szeretet; van jó és egészséges testvéri szeretet, házastársi szeretet, gyermeki szeretet: a mindeneket teremtő Atya szeretetének talán öntudatlan nyomai.

De azt a szeretetet, amely maga « a szeretet », azt nem értjük. Hogy is értenénk, hogy Isten, aki minket teremtett, leszállt közénk, mint ember az emberek közé, velünk élt, velünk maradt, és a keresztre hagyta magát szegezni értünk, hogy megmentsen minket.
Túl magas ez, túl szép, túl isteni, túl kevéssé emberi, túlságosan véres, fájdalmas, lelkünkbe vágó ahhoz, hogy megértsük.

Talán az anyai szereteten keresztül megértünk belőle valamit: mert egy anya szeretete nemcsak simogatás és csók, hanem mindenekfölött áldozat.
Ugyanígy Jézus: A szeretet űzte a keresztre, amelyet sokan őrültségnek tartanak.

De csak ez az őrültség mentette meg az emberiséget, formálta a szenteket. Valóban: a szentek olyan emberek, akik képesek megérteni a keresztet. Emberek, akik követve Jézust, az Istenembert, fölvették minden napnak a keresztjét, mint a föld legdrágább kincsét, időnként fegyver gyanánt forgatták, mint Isten katonái; szerették egész életükön át.

Felismerték és megtapasztalták, hogy a kereszt *kulcs*, az egyetlen kulcs, amely föltár egy kincset, a kincsek kincsét. Megnyitja lassanként a lelkeket az Istennel való egyesülésnek. Így az emberen keresztül Isten újra megjelenik a világon és megismétli — jóllehet végtelenül alacsonyabb, de *hasonló* módon azokat a cselekedeteket, amelyeket egykor végbevitt, mint ember az emberek között: áldotta azt, aki őt átkozta, megbocsátott annak, aki gyalázta, megmentett, gyógyított, hirdette az ég szavait, jóltartott éhezőket, a szeretetre alapított egy új társadalmat, megmutatta annak a hatalmát, aki őt küldte. Egyszóval a kereszt az a szükséges eszköz, amelynek segítségével az isteni átjárja az emberit, és

az ember teljesebben részesedik Isten életében, fölemelkedve e világ országából a mennyek országába.

De szükséges « fölvenni keresztünket »... Reggel ennek várásával kell ébrednünk, tudva, hogy csak általa jutnak el hozzánk azok az ajándékok, amelyeket a világ nem ismer, az a béke, az az öröm, a mennyei dolgoknak az az ismerete, amelyről a legtöbb ember nem is tud.

A kereszt... olyan mindennapi dolog. Olyan hűséges, hogy egy nap találkájáról sem hiányzik. Elég lenne fölvenni, hogy szentté tegyen bennünket.

A kereszt a keresztény ember jelvénye; a világ nem akarja, mert azt hiszi, ha menekül tőle, megmenekül a szenvedéstől. Nem tudja, hogy ha valaki megértette a keresztet, kitárul a lelke a Fény és a Szeretet országának: annak a szeretetnek, amelyet a világ annyira keres, de nem talál.

A FÁJDALOM

Nagy dolog a fájdalom, akkor is, ha ugyancsak keveset akarnak hallani róla. Eszköz, amely elkülönít a teremtett világtól, hogy egyesítsen a Teremtővel. Jaj lenne nekünk, ha nem volna: a fájdalom az emberiség egyensúlya.
Csak keresztreszegezetten lehetünk a lelkek apjává vagy anyjává.
Az Úr, aki sohasem szűkmarkú, ha a fájdalom számbavételéről van szó, azt mondja: « Elég minden napnak a maga baja! ».

És minthogy az Ő szava nem csal, ha akarata szerint csak a mai nap gondjaira igyekszünk gondolni, gyakran megtörténik, hogy a holnapra várt nehézségek egyszerűen elmaradnak.

A végtelen sok út közül, amelyen hozzánk jöhettél, Te a fájdalomét választottad. Igy hát én, mi szenvedők mindnyájan, testvéreink a világon, akiket a világ lassan-lassan elhagy, mert nem veszi hasznukat — tebenned, halálravált Élet, újból fölfedezzük az életet.

Köszönöm, Uram, hogy meglátogatsz bennünket a fájdalomban, mert amikor megjön, szemtől-szembe találjuk magunkat Veled. És amikor a fájdalom az úr, a lélek érzi a vonzást az isteni egyesülésre, mint valami antenna.

HELOI, HELOI, LAMA SABACTHANI

Heloi, heloi, lama sabacthani... E szavakat kiáltotta Jézus elhagyatottságában, Mária nyelvén.

Milyen sokat mond nekünk ez az Édesanyád nyelvén elkiáltott kiáltásod! Amikor a fájdalom eléri azt a határt, ahol minden élet megszűnik, elfúló maradék hangunk anyánkat hívja, mert az édesanya a szeretet.
De Te Isten fia voltál. Szereteted Istenbe volt horgonyozva, azért Istent hívtad. De mint ember szeretted Édesanyádat is. Minthogy lehetetlen volt mindkettőt szólongatnod, az Édesanya szavával hívtad az Atyát.

Milyen szép vagy ebben a végtelen fájdalomban, elhagyatott Jézus!

MEG KELLENE HALNUNK

Meg kellene halnunk, ha nem néznénk Téged, amint, mintegy varázsütésre, minden keserűséget édességgé változtatsz. Nézünk Téged a kereszten halálkiáltásodban, mélységes gyötrelemben, teljes tehetetlenségben, élőhalottan, amikor kihűlőben minden tüzedet a földre szórtad, és végtelen bénultságodban reánk pazaroltad végtelen életedet, hogy most azt éljük mámorosan.

Elég, ha látjuk: legalább egy kicsit hasonlók vagyunk Hozzád, ha egyesítjük fájdalmunkat a tieddel és fölajánljuk az Atyának.

Hogy világosságunk legyen, azért fogyatkozott meg látásod.

Hogy részünk lehessen az egységben, azért tapasztaltad meg az elválást az Atyától.

Hogy birtokba vehessük a bölcsességet, azért tetted magadat « tudatlansággá ».

Hogy ártatlanságba öltözhessünk, azért tetted magadat « bűnné ».

Hogy Isten bennünk legyen, ezért élted át eltávolodását Tőled.

« NEM ISMEREK MÁST, CSAK KRISZTUST, A MEGFESZÍTETTET » 1 Kor. 2, 2

Csak egy Jegyesem van a földön:
a megfeszített és elhagyatott Jézus;
nincs más Istenem rajta kívül.
Benne ott az egész mennyország
a Szentháromsággal
és az egész föld az emberiséggel.

Ezért az az enyém, ami az Övé,
és semmi más.
De az Övé minden fájdalom,
és így az enyém is.
Járom a világot Őt keresve
életem minden pillanatában.

Ami fáj nekem, az az enyém.
Enyém a fájdalom, amely most letör.
Enyém a mellettem lévő lelkek fájdalma.
Enyém minden, ami nem békesség és öröm,
ami nem szép, nem kedves, nem derűs...

Így lesz ez hátralevő éveimben:
szomjazom a fájdalmat, a szorongást,
a kétségbeesést,
az elválást, a száműzetést,
elhagyatottságot, a kínt,
... mindent, ami Ő,
és Ő a fájdalom.

Így kiszárítom a gyötrelmek tengerét
sok mellettem dobogó szívben
és, a mindenható Jegyesemmel való közösség
révén,
távoliakban is.

Haladok, mint a tűz,
mely megemészt mindent, ami esendő,
és csak az igazságot hagyja talpon.

A MI HELYÜNK

Jézus függ a kereszt egyik oldalán — a másikon van a mi helyünk.

Egy fa lombkoronájának átmérője gyakran megfelel a gyökerek kiterjedésének. A lélek olyan mértékben tágul ki Krisztus szeretetének, amennyi fájdalmat viselt el érte és ajánlott fel neki.

Ha a kereszt árnyéka látszólag el akarná tőlünk rabolni békénket, add meg, Urunk, hogy ezt a megpróbáltatást azonnal szeretettel elfogadjuk. Hadd ragyogjon szüntelenül lelkünkben a Te jelenléted napja, nehogy a környezetünkben élőket megfosszuk, hacsak egy pillanatra is, az öröm teljességétől.

Akkor a mi életünk tanúságtétel lesz a mellett a túláradó, isteni, vonzó élet mellett, amelyet Te hoztál a világ ürességébe, unalmába és lassú haldoklásába.

LELKI SZORONGATTATÁSOK KÖZEPETTE

Néha olyan nagy lelki szorongattatások közepette él az ember, hogy mindent sötéten lát és minden kín neki. A napnak egyetlen sugara sem tűnik fel, hogy megvigasztalja. Számára már csak Isten igazsága létezik, a félelem, hogy elkárhozik, és képtelen kievickélni ebből az előlegezett pokolból.

De amikor legkevésbé várja, megnyilatkozik neki Isten, szava vagy élete által, és egészen új, váratlan reményként ragyog fel sírástól elvakult szeme előtt. Újból eszébe jutnak elfelejtett szavai az irgalomról és a békéről, s a kimondhatatlan szenvedéstől kiégett, eltikkadt szívnek ismét *irgalmat* és *békét* adnak.

És Krisztus ismét úgy tűnik fel előtte, mint szelíd, iránta való szeretetből feláldozott Bárány, aki a szeretet végső határáig tudta szeretni őt.

MÁR NEM A SAJÁT OTTHONUNKBAN

Sokszor visszhangzanak lelkünkben Szent Pál szavai: « Szeretnék megszabadulni, hogy Krisztussal legyek » — lelkiéletünk egy-egy nagypéntekén. Részvétel ez Mária, az Elhagyatott fájdalmában, amikor a kereszt lábánál halott Fia mellett nem kívánhatott mást, mint hogy oda menjen, ahol egyetlen Kincse van.

Mégis belenyugodott, hogy itt marad, s erőt, bátorságot, feladatot kapott Jánosnak — aki magához vette őt — és a többi apostolnak szolgálatában.

Éppen akkor, ha úgy érezzük, hogy elváltunk, elszakadtunk azoktól, akikkel Krisztus nevében egyek voltunk, tudjuk majd, hogy már nem a saját otthonunkban vagyunk otthon, hanem Jézus és Mária otthonához és családjához tartozunk.

Ha bánatomat szívembe zárom, lelkem összeszorul sugorodik semmiségemet szemlélve.

Ha azonban meggondolom, hogy még Te is « félni » kezdtél azon az éjszakán, és keserűségem cseppjét Szívedbe öntöm, akkor az is használni fog. Segít, hogy kitárulhassak az egész emberiség felé és megöntözhessem a Te kegyelmeiddel.

« Vérontás nélkül nincs megbocsátás ».
Könnyontás nélkül nincs megtérés sem.

Isten néha könnyeket kíván tőlünk és megláthatjuk, mivé válnak. Néha meg nekiadjuk könnyeinket és nem látunk semmit. Ő azonban isteni harmatként hullatja a világ legkiaszottabb vidékeire.

AZ Ő MISÉJE ÉS A MI MISÉNK

Ha szenvedsz és szenvedésed akkora,
hogy megbénít minden tevékenységet,
emlékezz a misére.
A misében Jézus, ma is, mint akkor,
nem dolgozik, nem beszél:
föláldozza magát szeretetből.
Az életben
lehet sokat tenni, sokat beszélni,
de a szenvedés hangja,
bár néma és mások előtt ismeretlen,
a szeretetből felajánlott szenvedés hangja
a legerősebb szó:
betör az égbe.
Ha szenvedsz,
merítsd fájdalmadat az Övébe:
mondd a magad miséjét.
És ha a világ nem ért meg,
ne jöjj zavarba:
elég, ha ért Jézus, Mária és a szentek,
tarts velük
és hagyd folyni véred
az emberiség javára,
akárcsak Ő!
A mise!
Nagyságát hogy is értenénk!
Az Ő miséje, a mi misénk.

SZERETNÉK TANÚBIZONYSÁGOT TENNI

Szeretnék tanúbizonyságot tenni a világ előtt arról, hogy az elhagyatott Jézus betöltött minden ürességet, megvilágosított minden sötétséget, társul szegődött minden magányossághoz, megsemmisített minden fájdalmat, eltörölt minden bűnt.

A keresztény ember öröme olyan, mint a könnycseppen felcsillanó napsugár, mint a vértócsából kihajtó rózsa, fájdalomból lepárolt szeretet-esszencia. Ezért különleges, természetfölötti öröm, és apostoli hatalma van: hasadék, amelyen át beláthatunk a Mennyországba.

MILYEN SZÉP AZ ÉDESANYA!

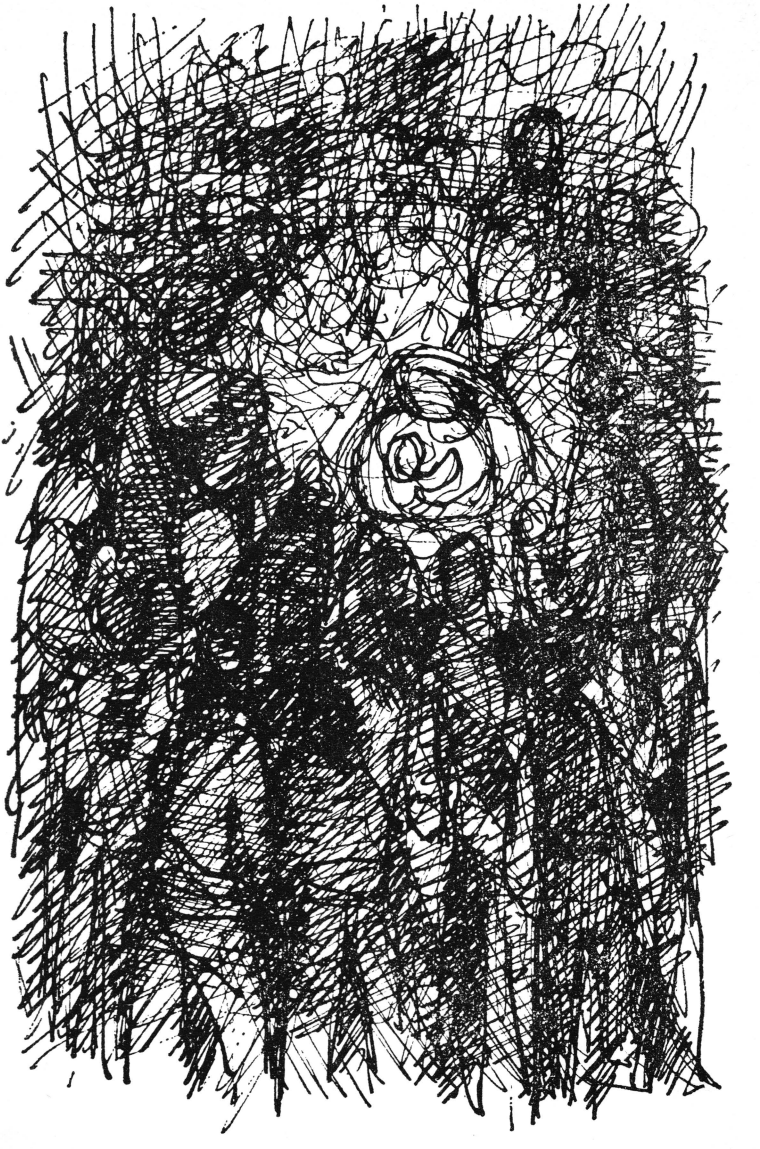

MILYEN SZÉP AZ ÉDESANYA!

Milyen szép az Édesanya állandó összeszedettségében, ahogy az evangélium bemutatja: « Megőrizte és szívében forgatta mindezeket a szavakat ».
Ennek a teli csendnek varázsa van a szerető lélekre.

Hogyan tudnék én Máriaként élni, az ő misztikus csendjében, mikor a mi hivatásunk sokszor az, hogy beszéddel hirdessük az evangéliumot, mikor a mi feladatunk az örökös szétszóródás palotákban és kunyhókban, a kantinoktól az utcákig, az iskolákig, mindenütt?

Az Édesanya is beszélt. *Adta Jézust.* Soha senki sem volt a világon nagyobb apostol. Soha senkinek sem volt olyan szava, mint Neki, aki az *Igét* adta.

Édesanyánk valóban és méltán az Apostolok Királynője.

És ő hallgatott. Hallgatott, mert ketten egyszerre nem beszélhettek. A szó mindig a csendre támaszkodik, mint a festmény a háttérre.

Hallgatott, mert teremtmény. Mert a semmi nem beszél. De erre a semmire támaszkodva Jézus beszélt: kimondta önmagát. Isten, a Teremtő és Minden, beszélt a teremtmény semmiségéből.

Hogyan éljem hát Máriát, hogyan járja át életemet illatával az ő varázsa?
Úgy, hogy elhallgattatom magamban a teremtményt, és ebből a csendből hagyom beszélni az Úr Lelkét.

Így élem Máriát és így élem Jézust. Élem Jézust Máriában. Élem Jézust, amikor élem Máriát.

Máriát az ő szeplőtelen tisztasága tette képessé arra, hogy mindent igazi mivoltában és egyensúlyban lásson. Azért mikor a Magnificatot énekelte: « Boldognak hirdet engem minden nemzedék », az Isten ujjongó magasztalása volt, nem pedig önmaga felmagasztalása.

Amikor Mária a földön élt, semmit sem alapított. Ő Jézust adta a világnak, és segítette az Egyház fejlődését, amelyet Fia alapított és Péter kormányzott.

Aki újra akarja élni Mária életét, annak csak ezt kell tennie: Jézust adni a világnak, önmagában és a közösségben a kölcsönös szeretet által; és szolgálnia az Egyházat, azokban, akik ma Krisztus és az Apostolok folytatói: a pápában és a püpökökben.

NEM AZÉRT, HOGY MAGNIFICAT-OT ÉNEKELJEN

Mária nem azért ment Erzsébethez, hogy Magnificatot énekeljen, hanem hogy segítsen neki. Mi se úgy menjünk felebarátunkhoz, hogy meg akarjuk mutatni neki a kereszténység gazdagságát, amelyet szívünkben hordozunk, hanem azért, hogy vele együtt viseljük fájdalmát, terheit, s megosszuk örömét és felelősségét.

Ha tökéletesen cselekszünk, hamarosan eljön az óra, amikor kitárhatjuk szívünket testvérünk előtt, hogy megosszuk vele gazdagságunkat. És együtt fogjuk szeretni azt, akinek késztetéséből testvérnek látjuk és testvérként kezeljük egymást.

EGYEDÜL

Mária nemcsak a legutolsó pillanatban elhagyatott. Jézus anyja egész életében a magányosság rettentő iskoláját járta.

Kislánykorában szűzességre ajánlkozik Istennek, amikor minden korabeli fiatal lány vágya az anyaság volt. *Egyedül* áll ebben a felajánlásban, egyedül az egész világon.

Később bemutatja Jézust a templomban, hallja a jóslatot saját keresztútjáról. Egész életén át visszhangzanak szívében ezek a szavak, egész magatartásának valami különös elvonatkozást adnak a világtól.

Amikor Jézus tizenkét éves, elveszti őt.

Amikor harminc éves, három éven át követi a kemény küzdelemben. Ez a három év gazdag gyümölcsöket hoz, dicsőségben tündököl, de ugyanakkor megkeseríti az emberi hálátlanság epéje.

És a Kálvária hegyén, a kereszt lábánál, minden emberi erőt felülmúló fájdalmak tengerében,

kimondja az elhagyatottság végső Fiatját. « Stabat »: egyenesen állt ott, Isten különös kegyelméből, amelyet az erre az órára való hosszú előkészületben érdemelt ki.

Így lett Mária, aki egész életén át a magányosságra készült, mindannyiunknak édesanyja, minden emberé a világon.

A VIGASZTALAN

Egyetlen anyám van a földön:
Mária, a Vigasztalan.
Nincs más anyám rajta kívül.
Benne ott él öröktől fogva az egész Egyház,
és az egység egész műve.
Az ő tervében ott az enyém is.

Úgy járok a világban,
hogy az ő életét újítsam meg.
Minden elválás az enyém lesz.
Minden elszakadás a megtett jótól:
egy-egy tégla, hogy megépüljön Mária.

Az ő « stabat » — jában álljak.
Az ő « stabat » — jában járjak.
Elzárt kert ő
és lepecsételt forrás;
az ő kedvelt erényét ápolom,
hogy belőlem, a hallgatag semmiből
kiragyogjon az Ő bölcsessége.

És hogy sok ember, mindenki,
az ő kedves gyermekei,
azok, akik legjobban rászorulnak
könyörületére,
élvezhessék mindenütt anyai jelenlétét
egy másik kis Máriában.

MÁRIA PASSIÓJA

Túlságosan keveset gondolunk Mária passiójára, a tőrökre, amelyek szívét átjárták, a rettenetes elhagyattottságra a Golgotán, amikor Jézus másokra bízta.
Talán azért történt mindez, mert Mária igen jól értett ahhoz, hogy halálos szorongását sugárzó szelídséggel és hallgatással palástolja. Csakugyan: a mi számunkra ő a Szeplőtelen, az egészen-szép, Jézus Anyja, de talán nem éppen így a « megfeszített ».
Pedig nincs olyan fájdalom, amely az övéhez hasonló lenne...

Ha egy napon szenvedéseink tetőfokra hágnának, ha minden fel akarna lázadni bennünk, mert úgy látszik, mintha szenvedésünk eredményét is kitépnék kezeinkből, méginkább szívünkből — jusson Ő az eszünkbe.

Éppen az ilyen dermesztő fájdalom tehet egy kicsit hasonlóvá hozzá. Tisztábban fog bennünk alakot ölteni Mária, az egészen szép, ő, aki mindnyájunk anyja lett, mert Isten akarata szerint mindenkitől elszakadt, legfőképpen isteni Fiától.

Jézus nemcsak azt mondotta: « Asszony, íme a te fiad » — hanem Jánoshoz fordulva azt is: « Íme a te anyád «. Tehát ahogyan az emberiséget Máriára bízta, éppúgy megmutatta minden halandó embernek az Anyát.

És nekünk úgy kell viselkednünk vele szemben, mint a gyermekeknek. Nemcsak abban, hogy megcsodáljuk és utánozzuk, hanem segítünk neki, megosztjuk munkáját és közreműködünk benne, szenvedünk, engedelmeskedünk és diadalmaskodunk vele. Együtt vívjuk vele a győzelmes csatákat, amelyeket az egész történelem során vezérelnie kell a földön.

Hiszen Isten azt ígérte erről az Asszonyról a világnak, hogy eltiporja a kígyó fejét. Méltó gyermekeinek kell lennünk, méltónak — amennyire telik tőlünk — fönséges feladatunkhoz, egészen odáig, hogy magunkévá tesszük gondjait sok gyermekéért, hogy szinte az ő anyai karjai leszünk ezen a földön, hogy mirólunk is elmondhassák: « És János magához vette őt ».

MÁRIA, AZ IGAZI KERESZTÉNY NŐ

Mária, hol kerested Jézust, miután elhagyott téged? Hiszen megszoktad, hogy rátekints, kövesd lépteit, hogy szépséges arcáról minden gondolatot leolvass, a fájdalomnak és az örömnek minden rezdülését! — Szíved mélyén kerested őt, és titokzatos módon ismét a Legfölségesebb templomává lettél: igazi keresztény nő, mindannyiunk példaképe.

A NŐ IGAZI MÉLTÓSÁGA

A dogmák logikusak, ha hiszünk a Szeretetben és ha a szeretet szemével nézzük őket.
Így a szeplőtelen fogantatás és Mária mennybevitele is.
Ahogyan igaz az, hogy Krisztus emberi testet öltött, hogy a világra jöjjön, úgy az is igaz, hogy férfiként jött el.

A szeretet logikája, a szeretet egyensúlya tehát magával hozta, hogy anyját oly felfoghatatlan magasságba emelte, mint amilyen a szeplőtelen fogantatás és a mennybevitel, és mindenekfölött az istenanyaság.
Ezekben a dogmákban, ezek által az igazságok által találja meg a nő igazi méltóságát.

Ma a szekularizált világban sok más érték mellett a nő méltóságát is lealacsonyították, sőt lerombolták.
Ennek ellenére a nők jelszava: *egyenjogúság a férfival.*
Tudatalatti vágy ez hitünk szent értékei után.
E szegény nők számára is egyedül Mária az egyetlen remény, az egyetlen női eszménykép, és az is marad.

Amikor a tanítványok együtt voltak egymással és Máriával, leszállt rájuk a Szentlélek. « Máriával ». Ő volt a szeplőtelenül fogantatott, akit az angyal felkeresett és aki már « járatos volt » a Szentlélek eljövetelében; Jézus anyja, társmegváltó... Ezer címen választott, és a választottak választottja!

Az apostolok tudták ezt, és ezért örültek, hogy ott van köztük az Örökkévaló kezeseként.

Az apostolok utódai ma is új Úrvacsora-teremben gyűltek össze és azt akarják, hogy Mária lélekben közöttük legyen: « Máriával, Jézus anyjával imádkozva » — mondja az üzenet, amelyet a zsinati atyák a világ minden emberéhez intéztek.

És ma is Mária lesz az, aki a talajt előkészíti és megkönnyíti a Szentlélek munkáját, az új pünkösdöt, amire a világ vár. Mindenekfölött pedig ő lesz az, aki által rátalálunk a tökéletes szeretet egyszerű útjára, hogy megérintsük sok-sok ember szívét, föképpen elszakadt testvéreinkét, akik iránt mindig különös anyai szeretettel viseltetik.

Nincs tudomásunk arról, hogy Mária Jézus életében más emberek gondját is viselte volna. Elhagyatottságában, Jézustól való elválása után született meg benne új anyasága, akkor lett az apostolok és az emberek anyja.

Ekkor valóban új helyzetet foglalt el, a születő Egyház szívébe vette bele magát, várva a Szentlélek eljövetelét. Ha az az apostolokban olyan csodákat művelt, hogy nem lehetett rájuk ismerni, akkor Máriába a kegyelem olyan új teljességét árasztotta, amelyet a maga egészében föl sem foghatunk. Talán a mi máriás korunknak van fenntartva, hogy mélyebben kikutassa a pünkösdi eseményeknek Máriára gyakorolt hatását és megsejtse, milyen csodás új dolgok történtek vele. Immár a Megváltó Krisztus társa, és az Egyház harcának égi vezére.

SZIKRÁK

Olyan emberekké kell válnunk, akiknek ezen a földön már semmit sem lehet adni és akiktől már semmit sem lehet elvenni, mert egyetlen kincsünk: Krisztus.

★

Szeressünk tettben és igazságban... Ez mondatott, nem pedig: « hajtsunk végre tetteket » és « mondjuk ki az igazságot ».

★

Semmi sem rendezettebb, mint az, amit a szeretet rendez el és semmi sem szabadabb, mint az, amit a szeretet köt össze.

★

Vissza kell szereznünk Isten számára a szépséget, úgy, hogy élni engedjük magunkban Őt, aki nemcsak az Igazság, a Jóság, a Szentség, hanem a Szépség is. Akkor olyan tetteket

és műveket fogunk véghezvinni és mindent olyan felsőbb harmóniába rendezünk el, hogy minden átalakul körülöttünk. A világnak az a szöglete, amelyben élünk, hasonlóvá válik a természethez, amely pusztán csendes jelenlétével fölemeli és Istenhez vezeti a lelket.

★

Egyre inkább rájövök, hogy « ég és föld elmúlik », de Istennek velünk kapcsolatos terve nem múlik el. Egy dolog elégít ki bennünket tökéletesen: az, ahova Isten öröktől fogva szánt bennünket.

★

A hideg dermeszt, de ha túlságos, akkor éget és metsz. A bor erősít, de ha túl sok, elgyöngíti az erőket. A mozgás elevenség, de ha örvénylő, akkor mozdulatlanságnak látszik.
Az Isten Lelke éltet; de ha nagyon eltölt —

megrészegít. Jézus a szeretet, mert Ö Isten; de az irántunk való szeretet odáig vitte, hogy azt kiáltsa: Istenem, Istenem, mért hagytál el engem? »...
És ekkor már csak embernek látszik.

★

Gyakran ez az elmélkedés hatása: elveszítjük tőle az érdeklődést a világi dolgok iránt, még ha szépek és szentek is, azért, hogy lelkünket kizárólag Istenre irányítsuk, a Vele való bensőséges beszélgetésre. Eközben egyéni életünk és egyéni ügyeink rendeződnek Őelőtte, az örökkévaló Szeretet előtt. Azután úgy térünk vissza e világ emberei és dolgai közé, hogy minden szándékunk természetfölöttivé alakult.

★

A szent az az ember, aki mindig szeret. Szeretetével fölfedezi másokban Isten tervét, és segít megvalósítani nekik.

Amikor Isten új lelkiséggel akarja gazdagítani Egyházát, egy egyszerű eszmét sugall valakinek, mint ahogy Ő is egyszerű. De ebben az eszmében ott csírázik az egész Evangélium!

★

Fájdalomban dolgozni annyit jelent a keresztény számára, mint sziklára építeni.

★

Tudod, mit csinál az ember, ha túlságosan szeretett?
Még jobban szeret!

★

Ha irányítanunk kell másokat, a szeretet királyságában tegyük. Úgy uralkodjunk a szíveken, úgy hódítsuk meg őket, mint Mária.

A szent olyan szemlélődő, aki a látottakat valóságra váltja az emberiség javára.

★

Szükségünk van a magány társaságára, hogy megtaláljunk Téged és hogy békességben elfoglaljuk a Titokzatos Testben a magunk helyét.

★

Aki mellettem van, azt Isten ajándékul teremtette nekem; engem pedig őneki teremtett ajándékul.

★

Ismerjük meg egymást úgy, ahogy az Isten ismer minket: nem azért, hogy megítéljük és elítéljük egymást, hanem hogy könyörüljünk egymáson és segítsünk egymásnak.

Kedvesebb az igazi gyermek szívének egy apró ajándék, amelyet apja szeretetből hagy rá örökségül, mint a törvény rendelkezéséből örökölt hatalmas összeg.
Éppenígy kedvesebb Isten Szívének egy apró cselekedet, amelyet iránta való tiszta szeretetből végzünk, mint egy rideg kötelességteljesítésben töltött élet.

★

Minden, ami szabad, már csírájában keresztény.

★

Aki nagylelkűen odaveti magát a keresztre, két kemény karja között megtalálja a Szeretetet: Istent.

★

A motor annyi útat tesz meg, amennyi benzin van benne. Istennek egy műve annyit fejlődik, amennyi fájdalom alakul át benne szeretetté.

A LÁTHATATLANT SZEMLÉLVE

« Csak ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra fordítsuk figyelmünket. Mert a látható mulandó, a láthatatlan viszont örök » (2 Kor 4, 18). Ez a megállapítás gyökeres változást indíthat el benned. Ha van elég tárgyilagosságod elismerni, hogy minden összedől, hogy minden « hiúságok hiúsága », hogy minden viszonylagos, akkor rátalálsz az Abszolútum értelmére, és az egyedüli szilárd ponthoz: Istenhez fogsz csatlakozni. Isten lesz életed eszménye. És akkor, ha becsületes akarsz lenni önmagaddal szemben, életedet ehhez az ideálhoz kell alakítanod, megalkuvás nélkül, fenntartás nélkül. Nehéz ügy — gondolod talán. De van rá felelet: « Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből.» (Mt 22,37). Ez logikus. Mert értelmetlen lenne olyasmire fecsérelni a szívedet, a szellemedet, az erődet, ami rombadől. Igazából csak az *abszolútot* szerethetjük *teljes* szívünkből.

Így lesz az Isten — eddig még csak egy ismeretlennek a neve, akiben talán hiszünk — szilárdabb valósággá, az elmálló mindenség ellentéteként. Mert ha elkezdjük szeretni, ő maga nyilatkoztatja ki magát.

Szeretni nem érzelem, hanem cselekvés. « Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben, mint ahogy én is megtartom Atyám parancsát és megmaradok az ő szeretetében » (Jn 15,10). « Aki szeret engem, megtartja szavamat.» Megtenni azt, amit Isten elénk ad: ez az iránta való szeretet érthető fordítása. « Nem úgy mész be a mennyek országába, ha azt mondogatod neki: Uram, Uram » (vö. Mt 7,21).

Arról van szó, hogy horgonyozd a magad akaratát Isten akaratába. Akard Isten akaratát. Csak egy akaratod legyen: az övé. De vigyázz: hiú ábránd, ha másképpen akarod tejesíteni, mint a jelen pillanatban, mert az az egyedüli, ami ténylegesen rendelkezésedre áll.

Isten akarata szerint cselekedni a jelen pillanatban: az evangélium szerinti élet kiindulópontja. Amint Isten látja, hogy itt és most őszintén szereted, hamarosan kinyilatkoztatja neked magát és világosságot ad. Sok kérdés lassan-lassan feleletet talál. Az élet sok oldala újfajta logika szerint rendeződik.

« Az én táplálékom az, hogy Atyám akaratát cselekedjem.» Te is elmondhatod ugyanezt. És rájössz, hogy annál jobban hasonlítasz Krisztushoz, minél inkább tejesíted, hozzá hasonlóan, az Atya akaratát. Jézus Krisztus követése most már nem külsőleges és felületes lesz. Nem ahhoz ragaszkodunk, hogy viselkedésünk egyes mozzanataiban utánozzuk, a szegénység külső jeleiben, testi vezeklésben, vagy abban, hogy poggyász nélkül utazunk... hanem személyes életünk leglelkében, életünk lényegében akarunk hasonlítani hozzá azzal, hogy megtesszük az Atya akaratát.

« Aki azt mondja: 'Ismerem', de parancsait nem tartja meg, az hazudik és nincs meg benne

az igazság. Aki viszont tanítását megtartja, abban az Isten szeretete valóban tökéletes. Innen tudjuk meg, hogy benne vagyunk. Aki azt állítja, hogy benne van, annak úgy kell élnie, ahogyan ő élt » (1Jn 2,4-6).

Íme a mindenkinek való program. Nem kell hozzá különleges hivatás. Nem számít a nem, nem fontos a kor. Egy a lényeges: mindenki a maga helyén törekedjék megtenni azt, amit Isten eléje ád.

Íme az objektív és tényleges összetartozás lehetősége a legkülönbözőbb rendű és rangú emberek között: az Atya akaratát cselekszik, és így testvéri barátságba kerülnek a Fiúval.

Minden embernek megvan a saját élete, és az Isten akarata más más módon jut kifejezésre iránta és egy másik iránt. De ugyanegy isteni akaratról van szó, és ez titokzatos szolidaritásba fűzi össze őket, egyesíti egymással, az Atyával és a Fiúval.

És akkor az élet átalakul. Annyi minden választja el az embereket — és mégis: az az egyetlen akarat, amelyen mindegyikük munkálkodik, testvérré teszi őket. Fölfedezik, hogy egyek egymás között és Krisztussal, Krisztus által pedig az Atyával: « Legyetek közösségben az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal » (vö. 1Jn 1,3).

Ezen a módon egy Krisztus az Atyával. Az Atya élő akarata, tettekre váltott akarata Ő. Csak azokat az embereket ismeri övéinek, akik hozzá hasonlóan cselekszenek.

Ez a választás nyilvánvalón teljes átalakulással jár. Újra át kell vizsgálnunk előző terveinket. Le kell bontanunk gondolkodásunk szerkezetét, hogy rugalmassá, készségessé, megnemalkuvóvá válhassunk. Vitába kell szállnunk saját magunkkal. Csak azt szabad néznünk, ami most adva van. Ne bocsátkozzunk jóslásokba a jövőről: ez tisztességtelen gondolkodás, hiszen a jövő még csak eljövendő.

Isten: atya, abszurd dolog félni attól, amit ő elénk ád. Hisz nem akarhat mást, mint teljes kibontakozásunkat és boldogságunkat. Jobban ismeri az embereket, mint azok saját magukat. Fenntartás nélkül ráhagyatkozhatunk.

Hinni kell a szeretetben. De nem szabad összekeverni az Istenre hagyatkozást az elkötelezés alól kibúvó « semlegességgel ». Egészen másról van szó. Arról, hogy tettre váltjuk, minden pillanatban megvalósítjuk azt, amit Isten akaratának ismerünk meg, belefektetjük egész akaratunkat, minden erőnket és teljes értelmünket.

Így hozzásímulunk Isten indításaihoz, és mindig készek vagyunk változtatni mindenen, ha a körülmények úgy követelik.

Akkor nem leszel többé merev. Beleveted magad egy kalandba, amelyről nem tudod, hová vezet, de azt tudod, hogy csak személyiséged legtökéletesebb megvalósítására vezethet, mert az élet, a mindenség és az idő Teremtője vette kezébe a dolgokat.

Fölfedezed, hogy Istennek minden emberrel sajátos terve van. Ha szabad kezet engedünk neki, kész remekműveket megvalósítani, — ezeket nevezzük szenteknek. De úgy akarta, hogy szüksége legyen az ember szabad beleegyezésére, arra, hogy pillanatról-pillanatra odaadja magát teremtő szeretetének.

A RÉGI EMBER MEGFESZÍTÉSE

Egy téren elkerülhetetlen az erőszak: meg kell ölni a régi embert, hogy az új éljen. Meg kell szűrni a világ zavaró zaját, hogy tisztábban halld a lelkiismeret szavát.
Átalakul másokkal való viszonyod. Ahelyett hogy csak a szimpatikusnak tartott emberek felé közelednél, fordulj mindazokhoz, akikkel a körülmények összehoznak, megkülönböztetés és fenntartás nélkül.

Nem lehet egyszerre két dolgot csinálni: Isten akaratát is, meg a régi emberét is. Ilyenkor jobb a pozitív magatartás: töltekezni Istennel, mint a negatív: kiüresedni önmagunktól. Így egyszerre csak úgy találjuk, hogy megszabadultunk földhöztapadásunktól és sajátmagunktól, anélkül, hogy külön kerestük volna.

És ha azon kapod magad, hogy letértél az útról, hogy újból föléledt benned a régi ember, egyetlen módon szabadulhatsz a pangásból: kezdd el újból szeretni az Istent, tenni az ő akaratát, amelyet egy pillanatra elhanyagoltál, és ne kérőddzél haszontalanul középszerűségeden.

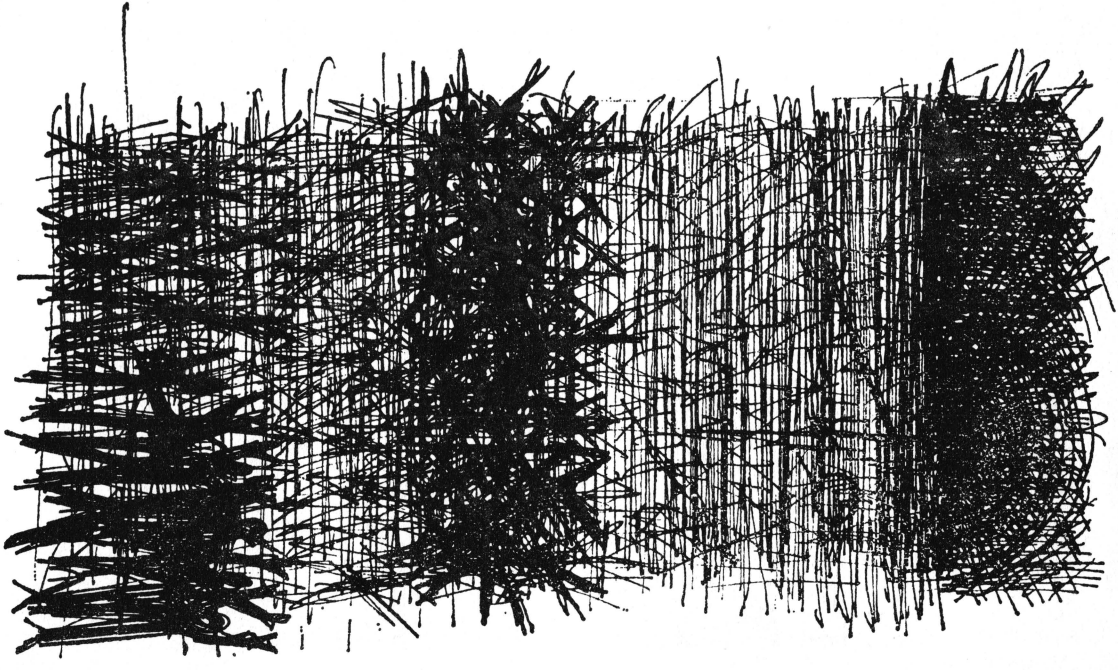

Nagy békességet találsz, ha Isten akaratát cselekszed teljes szívedből, teljes elmédből és minden erődből. Azt a békét, amelyet a világ nem adhat, egyedül Krisztus tud biztosítani. « Békesség a földön az Isten akaratát cselekvő embereknek » (vö. Lk 2, 14). Isten akaratán kívül viszont csak nyugtalanság van és sötétség, közöny, meghasonlás.

Ebben a dialektikában a természetfölötti otthonossá válik számodra, s jobban meg tudod különböztetni. Ráeszmélsz, hogy nem tudod jól kiaknázni értékeit.

A gyakorlatban legtöbbször úgy viselkedsz, mintha ezek az értékek nem is léteznének, mert a lelked tele van mindennel, csak éppen Istennek nincs helye benne. Krisztus ellenben úgy jelenik meg előttünk, mint annak az embernek a mintája, aki szeretni akarja az Atyát. Mária pedig mint az az asszony, aki nem félig élte Isten akaratát. « Az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint » (Lk 1, 38).

ISTEN SOHASEM ISMÉTLI MAGÁT

Ha Isten akarata szerint élünk, az Írás minden erre vonatkozó kijelentése szerves egésszé rendeződik: « Nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki engem küldött » (Jn 6, 38). « De ne az én akaratom teljesedjék, hanem a tied » (Lk 22, 42). « Mert mindig azt cselekszem, ami neked tetszik » (vö. Jn 8, 29). « Befejeztem a munkát, amelynek elvégzését rám bíztad » (Jn 17, 4). « Íme jövök, Istenem, hogy teljesítsem akaratodat, amint a könyvtekercsben rólam írva van » (Zsid 10,7).

Aki éli ezeket a szavakat, annak a lelkében lassanként két dolog válik világos meggyőződéssé: Az Írás mindenkinek hozzáférhető életprogram, — Jézus valóban « világosság minden e világra jövő embernek ». Őt kell nézned — a többiek, még a legnagyobbak is, elhalványodnak mellette, és csupán olyan mértékben minták, amennyire ők is csak Isten akaratának teljesítését keresték, semmi mást. Sohase másold az előtted járók cselekedeteit. Minden embernek megvan a maga útja. Isten sohasem ismétli magát.

Megrázó János meghatározása Istenről: « Szeretet az Isten ». Ha magadévá teszed ezt a meghatározást, akkor mi sem természetesebb, mint hogy hiszel és bízol benne. Felfogod a szeretet értelmét. Arról van szó, hogy megszülessünk Istenből, hogy tettekre váltott szeretet legyünk, akárcsak Jézus. Isten akaratát elfogadni annyit tesz, mint Istent elfogadni. Szeretetet szeretettel viszonozni azt jelenti, hogy Isten fiaként élünk, úgy, mint Jézus.

Az a Krisztus, aki az Atyának tettekre váltott akarata, egyben az Atyának az emberekhez intézett szava. Az Atya kifejezése Ő. A szeretet kifejezése. « Az Isten szeretete abban nyilvánult meg, hogy elküldte a világba egyszülött Fiát » (1Jn 4, 9). Másrészt viszont Krisztusnak mint embernek megvan a saját akarata, azzal teljesíti az Atyáét. Ő az emberiség Isten iránt szeretetének tökéletes kifejezése is.

Ha olyanok lennénk — vele egyesülve —, mint ő. Az Atya iránti szeretet kifejezése...

Jézus, az emberré lett Isten, meg akarja isteníteni az emberiséget, szeretetté tenni, Istennć tenni. Isten gyermekeivé akarja tenni az embereket.
Ha ilyenek lennénk, amennyire csak lehet, egyetlenegy akarata Istennek, egyetlenegy szeretet, miképpen menyben, azonképpen itt a földön is...

Jézus, az Istenember, megadja a megistenülés lehetőségét, ha valaki igazán egyesülni akar vele.
Legyünk hát pillanatról-pillanatra Jézus, legyünk Mária, « legyünk tökéletesek, mint az Atya » (vö. Mt 5, 48), mint Isten, legyünk Ő, legyünk egyek vele...

AZ ÚJ PARANCS

Krisztus részletes, lényegbevágó tanítást hagyott ránk az örök életről, de csak egyetlen parancsot adott: « Ez az én parancsom, hogy szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket » (Jn 15, 12). Ha eltökéltük magunkat, hogy úgy szeretjük Istent, amint megkívánja, akkor úgy kell szeretnünk egymást, ahogyan ő szeretett. Barátainknál kell kezdeni Isten ezen akaratának tettekre váltását. Ez Krisztus tanításának csúcspontja, az ő végrendelete.

Az ítélet tárgya a testvéri szeretet lesz: « Éheztem, és ennem adtál... » (vö. Mt 25, 35-36). Valóban « ne tartozzatok senkinek semmivel, csak kölcsönös szeretettel », mert aki szereti felebarátját, betöltötte az egész törvényt. « Hiszen a parancs: ne kövess el tisztátalanságot, ne ölj, ne lopj, a másét ne kívánd, s ami egyéb parancs még van, mind ebben az egyben tetőződik: Szeresd embertársadat, mint saját magadat. A szeretet nem tesz rosszat az embertársnak. A törvény tökéletes teljesítése tehát a szeretet » (Róm 13, 8-10). A testvéri szeretet az Isten iránti szeretet legnagyobb bizonysága.

Szeretet nélkül hiábavaló minden, amit csinálunk. « Lehet prófétáló tehetségem, ismerhetem az összes titkokat és mind a tudományokat, hitemmel elmozdíthatom a hegyeket; ha szeretet nincs bennem, mit sem érek. Szétoszthatom mindenemet a nélkülözők közt, odaadhatom a testemet is égő áldozatul: ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem» (1 Kor 13, 2-3).

Viszont a szeretettel mindennek, még a legkisebb dolognak is megvan a maga értéke. Mert ahol szeretet van, ott az Isten. « Szeretet az Isten: aki a szeretetben marad, Istenben marad és Isten őbenne » (1 Jn 4, 16).

Moccannunk is értelmetlenség, ha nincs meg közöttünk az egység, mert « mindenekelőtt kölcsönös szeretetre van szükség ». Sőt « ha ajándékodat az oltárra viszed és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak van valami kifogása ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj előbb kibékülni embertársaddal, csak aztán gyere ajándékodat felajánlani » (Mt 5, 23-25).

Ha embereket kölcsönös szeretet fűz össze, ha betű szerint teljesítik az Evangéliumot, akkor Istennek köztük való jelenléte olyan világosságot ad nekik (mert « aki testvérét szereti, az világosságban él » 1 Jn 2, 10), olyan erőt, olyan lelkesedést kölcsönöz, hogy Isten akaratának teljesítése könnyűvé és kedvessé válik.

Még ellenségeidet szeretni sem lesz nehéz. Ha magányos vagy, szinte lehetetlen, hogy ne viszonozd, ha rosszul bánnak veled. Ha érzed, hogy támogatnak, akkor nemcsak hogy sikerülni fog uralkodni magadon, hanem jóval fizetsz a rossz helyett. « Annak, aki jobb arcodat megüti, tartsd oda a másikat is. Aki pedig perelni akar veled, hogy elvegye ruhádat, engedd át neki kabátodat is. És aki egy mérföld útra kényszerít, menj el vele kettőt » (Mt 5, 40-42).

Még csak nem is érzed, hogy az « ellenség » megbántott vagy megsebzett. « Sőt ha ellenséged éhezik, adj neki enni, ha szomjazik, adj neki inni. Ha ezt teszed, izzó parazsat raksz a fejére. Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval » (Róm 12, 20-21).

Az egység bizonyos fokú átélése hamarosan megérteti, hogy « ahol ketten vagy hárman összegyűlnek Krisztus nevében, ő ott van közöttük » (vö. Mt 18, 20). És amikor látod az egységnek, különösen pedig az egységben végzett imádságnak a hatásait, belátod: « ha ketten a földön megegyeznek akármilyen dologban és úgy kérik, megkapják a mennyei Atyától » (vö. Mt 18, 19).

Krisztus tehát ott van az Ő nevében egyesült emberek között. Istennek ez a jelenléte a társadalom szövedékében olyan termékeny, hogy mindent megtennénk fenntartására. Megnyilvánulásai: a dolgok megértése, béke, bátor biztonság. De kegyetlenül mutatkozik meg távolléte, ha egyik-másik ember cserbenhagyja az egységet. Mintha minden összedőlne. Elhomályosodik az értelem, amelynek segítségével rátalálunk Isten szépséges, életadó szavára, hiteles elkötelezésünk elengedhetetlen föltételére.
Ilyen pillanatokban ki kell tartani, kerüljön amibe kerül, vakon tapogatózni tovább, bízva

abban, akit megláttunk a világosság pillanataiban, szeretetünk idején. Ilyenkor bármi pozitív mozdulás ábrándnak tetszik. Minden üres és haszontalan. Minden utálatot kelt csak, mindaddig, míg az egység helyre nem állt egy még nagyobb kölcsönös szeretet jegyében.

Akkor átéljük, hogy « átmentünk a halálból az életre, mert szeretjük testvéreinket » (1 Jn 3, 14). És « Krisztus békéje tölti be szívünket, az a béke, amelyre hivatva vagyunk, hogy egyetlen testet alkossunk » (vö. Kol 3, 15).

Semmit sem tudunk tenni a többiek nélkül. Az egység minden, mert Krisztus jelenlétét hordja magával. Tehát egység Istennel akaratának végrehajtása által. Egység a testvérrel az új parancs gyakorlása által. Egység Krisztussal, mert jelenléte az emberek között valójában mindegyikünkben való jelenlét: « Hogy mindnyájan egy legyenek, mint te, Atyám énbennem és én tebenned; hogy mindnyájan ugyanígy egy legyenek bennünk » (vö. Jn 17, 21).

Ezek a Krisztusban egyesült emberek, akik osztoznak az ő világosságában és erejében — « én átadtam nekik a világosságot, amelyet nekem adtál » (Jn 17, 22) —, fölfedezik, hogy « számukra az élet Jézus » (vö. Fil 1, 21).

Azelőtt « keveredtek » egymással. A köztük lévő Jézus « vegyületet » alkot belőlük. Két fémből egy harmadikat hoz létre, olyan ötvözetet, amelynek sajátosságai mindegyik alkotóelemétől különböznek.

A kölcsönös szeretet a legkevésbé sem szentimentalizmus. Egész énem állandó feláldozása az, hogy a másiknak az életét éljem. « Ha valaki követni akarja Krisztust, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövesse » (vö. Mt 16, 24). Ezt jelenti: élem a másikat, hogy a benne élő keresztrefeszített Jézust éljem. Mint ahogyan az emberré lett Jézus magára vette az emberek minden bűnét és minden kínját.

Arról van szó, hogy úgy szeressem a másikat, ahogyan Krisztus szeretett minket. Belehelyezkedjem a másikba, ahogyan Jézus azonosult velünk, emberségünkkel, fájdalmainkkal, bűneinkkel, noha ő bűnt nem ismert.

Osztozás ez minden anyagi és szellemi javunkban a másikkal. Úgy, ahogyan Jézus adta oda nekünk egész-magát a kereszten, ahogyan nekünk adja az Eucharisztiában lelkét, testét, istenségét. « Mindaz, ami az enyém, a tied » (Jn 17, 10).

A másik ember: Jézus, aki várja, hogy megvigasztaljuk, hogy tápláljuk, hogy felöltöztessük, hogy meglátogassuk fogságában... Jézus ott él bennünk, és nekünk meg kell látnunk a másikban. « A legcsekélyebb dolgot, amit legkisebb testvérének cselekedtetek, neki tettétek » (vö. Mt 25, 40), « mert az ő testének tagjai vagyunk » (Ef 5, 30).

Elég megtalálni azokat, akik osztoznak ebben az életstílusban, hogy megtaláljuk Krisztus szellemét. Ezek az emberek úgy érzik, egy lélek élteti őket. « Arra törekednek, hogy a béke kötelékével fenntartsák a lelki egységet. Csak egy test van és egy lélek » (vö. Ef 4, 3-4). « Ha szeretik egymást, Isten bennük marad, és szeretete tökéletes bennük. Arról ismerik meg, hogy benne maradnak, ő pedig őbennük, hogy Lelkéből adott nekik » (vö. 1Jn 4, 12-13).

A többiek felé menni annyi, mint Krisztus felé menni. Egynek lenni annyi, mint Jézusnak lenni. Így mindannyian Jézussá leszünk. Ha az egység tökéletes — ami tökéletes lemondást követel meg önmagamról mindenben —, még mindig elkerülhetetlen lesz az elválás a munka miatt, vagy bármi más okból. De immár egyik sem a saját szellemét, a saját gondolkodás- vagy érzésmódját, a saját szeretetstílusát viszi magával, hanem Krisztusét. Krisztus szellemét, aki jelen volt a testvéri közösségben.

Szeretni fogod a többieket anélkül, hogy viszonzásul szeretetet várnál, « mert ha azokat

szereted, akik téged szeretnek, mi jutalmad lesz? Nem csinál-e így mindenki? » (vö. Mt 5, 46). « Szeresd ellenségeidet, imádkozz üldözőidért » (vö. Mt 5, 44), és őrizd meg a belső békét. Aztán térj haza azzal a készséggel, hogy helyreállítod az egységet.

De az egységnek nagy ára van. Hogy Isten szeretete áthatoljon rajtad, ahhoz szüksége van teljes kiüresedésre, nagy szegénységre, kicsinységre. Mária azért nagy, mert ő a legalázatosabb.

Egynek lenni a másikkal annyit jelent, mint teljesen megfeledkezni saját magadról. Elveszíteni mindent, odaadni még a lelkedet is, hogy a másik ember fájdalmait és örömeit éljed, és így bizonyítsd be szeretetedet Krisztus iránt. Sírni a síróval és örülni az örvendővel.

Csak a szeretet számít. Ha egyesülni tudunk olyanokkal, akiknek erkölcsi, érzelmi, értelmi vagy érintkezési problémáik vannak, akkor megtalálják az életet és ők is szeretni fognak. Az őket körülvevő szeretetben meglátják a világosságot. A világosságban észre tudják venni a reményt és elűzik a csüggedést.

Annyit tesz ez, mint újraélni, folytatni Krisztus életét. Hozzá hasonlóan cselekedni, mert ő egy lett velünk, hogy visszavezessen az Atyához. Sötétséggé lett velünk, sötétben járókkal, hogy visszaadja nekünk a világosságot. « Bűnné lett velünk bűnösökkel, ő, aki nem ismerte a bűnt, hogy benne Isten megigazultjai legyünk » (vö. 2Kor 5, 21). Halállá lett velünk halandókkal, hogy nekünk életet adjon és feltámasszon önmagával, a feltámadottal.

Így kell bánnunk nekünk is minden hozzánk közeledővel. « Kicsoda gyönge, hogy én gyönge ne lennék? Kicsoda botránkozik meg, hogy én ne égnék? » (2Kor 11, 29). Váljunk a testvérré, mint Jézus, hogy ő eggyé váljon velünk, hogy közölhessük vele az örömnek azt a teljességét, amelyet az egység szerez.

Krisztus testének egy vele egyesült tagja folytatja a megváltást, abban az értelemben, hogy a teljes életet közli a másikkal. Átszenvedi magában a másik fájdalmait és továbbfolytatja Krisztus szenvedését: « Most örömmel szenvedek értetek és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára » (Kol 1, 24).

A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Amikor szeretet uralkodik az emberek között, Jézus azt mondja nekik: « Bízzatok, én legyőztem a világot ». Ha egyszer bennük él, mindig krisztusi módon cselekszik.

Krisztus szava tolul az ilyenek ajkára. Elmondhatják: « Én vagyok a világ világossága ». Valóban, ez a kis sejt olyasmit közvetít, amiben a tiszta, készséges, kereső szívek felismerik az Istentől valót.

Ez a világosság megvilágosítja az embereket. Megmutatja nekik, hogy az az ezer dolog, amihez ragaszkodnak, mind semmi amellett, akit öntudatlanul mindig is kerestek; és az Krisztus. Ez a világosság megváltoztat mindent, hívásként hatol be sok-sok lélekbe, hogy hagyjanak el mindent és kövessék Krisztust. De Krisztus jelenléte a nevében egyesült emberek között megkönnyíti az elszakadást.

Tanúi leszünk ilyenkor, micsoda felfordulást kelt Krisztus áthaladása az emberek között. « Nem azért jött, hogy békét hozzon, hanem hogy kardot. Mert szembeállítja a fiút apjával,

a leányt anyjával, a menyet napával » (vö. Mt 10, 34-35). Vagyis nem valami nyugodalmas, unalmas életet jött hozni a világnak, hanem azért jött, hogy lerombolja ezt a hamis békét, széthasítsa a családi önzést és Isten gyermekeinek családját alkossa meg. Ez a család az ő testvéreiből áll, a családapa pedig a mennyei Atya.

A keresztrefeszített Jézust kell ismernünk és senki mást. Keresztrefeszülni vele, főképpen pedig vele a testvérekért: ez az Atya iránti szeretet leghitelesebb jele, « hogy a világ higgyen... » Különben a szentek példát adnak erre. Ók Istenből táplálkoztak a kereszt szeretetével. Ez a legközvetlenebb kapcsolás. De Jézusnak a kereszten elszenvedett fájdalmai között van egy, amely megzavar bennünket. Az a felkiáltás többórás agónia után: « Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem? » (Mt 27, 46). Az az Istenember szól itt, aki haldoklásában egészen kiszolgáltatja magát testvéreiért.

Mindent odaadott. Harmincéves életet édesanyja oldalán, nélkülözésben, engedelmességben és gyermeki készségben. Három évet tanításban és mindenfajta jócselekedetben. Három órás bűnhődést a kereszten, ahol hóhérainak bocsánatot ad, a latornak az eget, az embereknek édesanyját, — valamint testét és vérét, amelyet már előbb titokzatosan felajánlott az Eucharisztiában. Egyvalamije maradt: egysége az Atyával, amely oly hatalmassá tette földi életében és oly fönségessé a kereszten. Ez az istenélmény minden bizonnyal lelke mélyéig átjárta őt, az

Isten Fiát — és íme most nem érzi többé. A szeretet eltompul benne, minden világosság kialszik, a bölcsesség elhallgat — el van vágva (legalábbis így érzi) attól, akiről mindig szilárdan vallotta, hogy egy vele: « Én és az Atya egy vagyunk » (Jn 10, 30).

Túlságosan « kompromittálta magát » az emberekkel. A bűnösökkel bűnné lett. Határtalan értékű váltót írt alá, amelyet csak ő fizethetett ki. És az Atya megengedi ezt az áthatolhatatlan sötétséget, ezt a kegyetlen lelkiszárazságot, a megsemmisülésnek ezt az érzését, « átkozottként » égen és földön. Fizet az emberekért. Hogy Isten fiaivá szülje őket, megfosztja magát saját istenfiúságának élményétől. Az emberek elszakadtak az Atyától, — kell, hogy a Fiú (aki mindannyiukat összefogja mint szavakat az Igében, részecskéket a Szervezetben) átélje az egység széthullását az Atyával, hogy mindannyiukat újból egyesíthesse Vele. « Mert úgy tetszett Istennek, hogy benne lakjék az egész teljesség, s hogy általa békítsen ki magával

mindent a földön és a mennyben, minthogy ő a kereszten vérével békességet szerzett » (Kol 1, 19-20).

Meg kell tapasztalnia a legvégső fájdalmat, az érzékek éjszakáját, a szellem éjszakáját, az Istentől való elhagyottságot, hogy az emberek soha többé ne legyenek egyedül. Azt tanította: nincs nagyobb szeretet, mint ha valaki életét adja barátaiért. Ő, az Élet, odaadja egész-magát. Ez a tetőpont, a megváltás, a szeretet legszebb kifejezése. Isten létére isteni nagyságú szeretettel szeret Istenben. Elmegy a megsemmisülésig, hogy minket mindenné tegyen. Azzá válik, ami mi vagyunk, « féreg és nem férfiú » (Zsolt 22, 7), hogy minket önmagává formáljon, Isten gyermekeivé.

Elbűvölő ebben az állapotban: föld és ég kivetette, mindenki elutasította, szánalomraméltó, iszonyatot keltő. Így vezet országába mint Isten fiait, az ő társörököseit, akiket mindenki ünnepi örömmel fogad és eltelnek az ő világosságával, az ő szeretetével, az ő hatalmával, tetézve kapják a megtisztelést, a méltóságot. Irántunk

való bolond szeretetében « kiüresítette önmagát » (Fil 2, 7). Ha szabad így mondani, ebben a pillanatban a leginkább Isten — a Szeretet-Isten, aki mindent odaad. Hogyne szeretnénk így, hogyne akarnánk, hogyne tartanánk mindennél többre így!

Vele találkozunk minden szenvedőben, minden fizikai, erkölcsi vagy lelki megpróbáltatásban: mindez mintegy az ő nagy próbatételének visszfénye. Felismerjük őt minden kínos eseményben és egyesülünk vele: elhagyatottságunkban az ő elhagyatottságával. Sötétség, unalom, hideg, szárazság, kétségbeesés, elválás, aggodalom, éhség — vele hordjuk mindezt, mind e fájdalmak Emberével. De ez mind csak külsőség. Mögöttük ő az egyetlen igaz Isten, a béke, a világosság, az öröm.

AKI KIKAPCSOLÓDIK

Megtörténik, hogy valaki kikapcsolódik azok közül, akik Istent választották eszményüknek. Ez minden alkalommal nagy megrázkódtatás. Egység nélkül a halál uralkodik, éppúgy, mint az egységben az élet. De a halálnak megvan az ellenszere: az elhagyatott Jézus.

Megértjük: ha a testvér elhagy, Krisztushoz hasonló állapotba kerülünk, és akkor örülni fogunk ennek a fájdalomnak, hiszen az elhagyatott Jézust választottuk egyetlen mindenünknek. Sőt mi több: az egységet megbontó testvérben egy másik elhagyatottat fogunk látni, akit vigasztalnunk és szeretnünk kell. És az egység így a legtöbbször helyreáll.

Akik így élnek, olyanok, mint a keresztberakott fahasábok, hogy a köztük levő Jézus meggyújtsa és elégesse őket. Fontos, hogy inkább minden másról mondjanak le, mint az egységről. Ha így van, akkor nagyon sok velük érintkezésbe került ember lángragyúlva távozik, azzal a bizonyossággal, hogy megtalálta Istent, és közösség alakul ki körülöttük.
Mindenütt egység lesz. A lelkek egysége Istennel. A családok egysége. Egység a munkahelyeken.

Mindenüket megosztják. Egyikük szüksége mindegyikük szükségévé lesz. Egy joguk van: szolgálni, egyetlen vágyuk: hogy mindenki szolgája legyenek. « Ha valaki első akar lenni, az utolsóvá teszi magát mind között és mindenki szolgájává » (vö. Mk 9, 35). A közösségben az elsők mindenképpen az utolsók, vagyis azok, akik legközelebbről utánozzák Krisztust.

A világban élnek és benne maradnak, de őrizkedniök kell, hogy ne érintse meg őket a gonosz. A szokásos irányelvek megfordulnak. Az az örömük, ha szegények, tiszták, türelmesek, üldözést szenvednek az igazságért, szelídek, magukra maradottak, ha kell, amikor hozzátartozóik — « ellensége az embernek a házanépe » — nem értik meg, akadályozzák a krisztusi barátságot. Amit a világ nem szenvedhet, az nekik kedves lesz, mert eszköze annak, hogy Jézussal legyenek.

Tele vannak örömmel mindenféle nehézség között. Ez az öröm abból származik, hogy egyedül Istent választották és az embereket őérette. Elsajátítják Jézus szellemét, az ő nyelvét. Szavai segítik őket annak meghatározásában, igazolásában, eldöntésében: hogyan cselekedjenek.

Mindent megvitatnak. A tövises problémák megoldódnak a kölcsönös szeretetben. Mindent Krisztus szelleme hat át: tudományt, művészetet, vallást, gazdasági életet, családot, politikát, fejlődést.

Minden tőle való, hozzá kell visszatérnie mindennek. « Tudtunkra adta ugyanis jóságos tetszése szerint akaratának titkát, amellyel elhatározta, hogy az idők teljességével Krisztusban mint főben egyesít mindent, ami a mennyben és a földön van » (Ef 1, 9-10).

Amikor az emberek testvéri közösségben élnek Jézussal, ez az Atyát is odavonzza és velük él. És betű szerint megtartja az Evangélium ígéreteit.
« Adjatok és adatik nektek » (Lk 6, 38). Minden sokszorosan térül meg, amit odaadunk. A bizalom megerősödik tőle és a szeretet még jobban növekszik.
« Keressétek Isten országát és az ő igazságát, és a többi mind hozzáadatik nektek » (Mt 6, 33). Amikor valaki elkezdi csak az ő országát keresni, amikor az egymást szeretők között Isten uralkodik, a többi mind simán gördül. Ő kitalálja legkisebb gondolatukat, legkisebb vágyukat is, és tetézve teljesíti. Isten atya, és annak is mutatkozik. Biztosan nem árva az ember, ha az Atyával él. Ez már a megkezdett örökélet.

« Tehát ne aggódjatok és ne mondjátok: Mit eszünk? vagy: Mit iszunk? vagy: Mit veszünk fel? Mert ezeket a pogányok keresik. Hisz tudja mennyei Atyátok, hogy minderre szükségtek van » (Mt 6, 31-33). És a legváratlanabb eszközökkel gondoskodik szükségleteinkről. És akik-

nek nagyobb igényeik vannak, még többet kapnak: « akinek van, annak adatik » (Mt 25, 29). « Egyétek azt, amit elétek tesznek », mert « irgalmasságot akarok és nem áldozatot » (Mt 9, 13; Ámosz 5, 41). Az igazi penitencia a szeretet.

« Vessétek rá minden gondotokat » (1Pt 5, 7; Zsolt 55, 23), bizalommal, hogy Ő megoldhassa valamennyi leküzdhetetlen nehézséget. És Ő csalhatatlanul rendbe fog hozni mindent.

A kimeríthetetlen Evangélium, az apostoli levelek, a Szentírás egész isteni kinyilatkoztatása fogja ihletni és megerősíteni, szükség esetén helyesbíteni cselekedeteiteket.
«Senkit se hívjatok mesternek.» Krisztus a mester, a vezér. Elég az ő jelenléte, hogy világosságban járjunk. De a világosságot — bármilyen ragyogó is — az Egyháznak kell ellenőriznie. Nem ígérte-e Krisztus: « Aki titeket hallgat, engem hallgat »?

Sohase legyen számotokra Egyház Krisztus nélkül, sem Krisztus az Egyház nélkül. Mert nem a világosság a legfontosabb, hanem az Egyház iránti szeretet, az alázatosság, amellyel elismeritek anyátoknak.

Ha ilyen beállítottsággal cselekesztek, biztosak lehettek benne, hogy a bennetek szóló Lélek ugyanaz, mint aki az Egyházban él. Egyik kezesség lesz a másikról. Elkáprázva fogjátok fölfedezni, hogy az Egyház az igazság pecsétje. Megtapasztaljátok, hogy az az újszerű, kristálytiszta igazság, amely lelketek mélyén lakik és szökőkútként tör felszínre köztetek, ha szere-

titek Istent — ez az igazság ugyanaz, mint amit az Egyház hordoz és őriz drága kincsként kétezer év óta.

Szeressétek az igazságot és így az Egyházat. Éljétek Jézus Krisztus evangéliumát, úgy, ahogyan az Egyház lefordítja, és akkor az Egyház tagjainak fogjátok érezni magatokat, ti magatok is Egyház lesztek. Gyarapodjatok abból a világosságból, amelyet szétáraszt igehirdetésével és a rábízott többi jellel, amilyen például az Eucharisztia. Hiszen hogy is érthetnétek meg az egységet az egység szentsége nélkül? Az tesz benneteket mind eggyé: egy testté. Akkor majd részesei lesztek Krisztus világosságának. Valamiképpen igék lesztek az Igében. És az ige megismeri az Igét. « Gyökeret verve, alapot vetve a szeretetben, akkor majd fel tudjátok fogni az összes szenttel együtt, mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység, megismeritek Krisztusnak minden értelmet meghaladó szeretetét és beteltek az Isten egész teljességével » (Ef 3, 17-19).

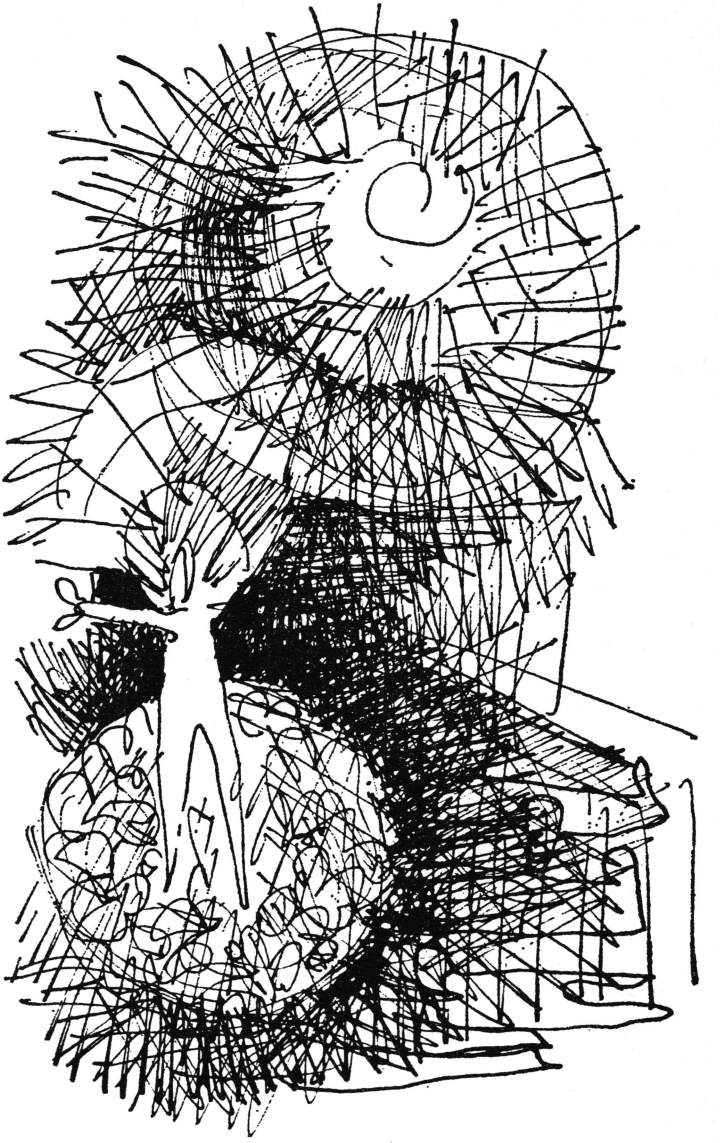

HÁLA

Szeretlek,
nem mert megtanítottak mondani,
nem mert szívem
sugallja ezt a szót,
nem mert a hit szava
meggyőz, hogy szeretet vagy,
és nem is csak azért,
mert meghaltál értem.

Szeretlek,
mert behatoltál életembe,
jobban, mint a levegő a tüdőmbe,
jobban, mint a vér ereimbe.

Te behatoltál
oda, ahová senki sem tudott behatolni,
amikor senki sem tudott rajtam segíteni,
valahányszor senki sem tudott
megvigasztalni.

Minden nap szóltam Hozzád.
Minden órában néztelek,
arcodból olvastam ki
a választ,
szavadból
a magyarázatot,

szeretetedből
a megoldást.

Szeretlek,
mert annyi éven át
velem éltél
és én belőled.
Törvényed volt az italom,
s észre se vettem.

Belőle táplálkoztam,
megizmosodtam,
új erőre kaptam
tudatlan kisded-módra,
aki anyja emlőjét szopja,
de még nem tudja őt
édes nevén szólítani.

Add, hogy hátralevő időmben
— legalább egy kicsit —
hálás legyek Neked
ezért a szeretetért,
amivel elárasztottál,
és amitől
kitör belőlem
a szó:
szeretlek.

TARTALOM

A modern idők vonzóereje	7
A keresztény	11
Ha nem ismered az ábécét	13
Isten akarata	14
Veszteni tudni	15
Ami igazán ér valamit	17
Te vagy a minden — én a semmi	19
Könyörgés önmagunk ellen	21
A belülvaló élet	22
Virrasszatok!	24
Isten jelenlétébe burkolva	26
Istenbe merülten	27
Mindenekfölött	28
Hol vannak a rabláncok?	29
Titokzatos és nagy...	33
És az ember?	34
Amikor megmutatod magadat	36
Nálunk maradtál	37
Isteni energia	39
Kihallgatás a Mindenhatónál	40
A mise	41
Értem	42
Az életre vezető kapu	44
Mielőtt felment a Kálváriára	46
Úton vagyunk	49

Hol van hát az unalom? 53
Tágítsuk ki szívünket 56
Másik Krisztus 58
Van aki szeretetből cselekszik 59
Mint a gyémántot 60
A szeretetben maga a szeretet az értékes 61
Mint önmagadat 62
Tettben és igazságban 64
Add nekem az összes magányosokat 65
A mi egyenruhánk 66
Két titok 67
Öröm és szenvedés 68
Elszakadsz a világtól 69
Mária szerepét betölteni 70
Két szűzességgel övezett valóságos emberszív 72
Isteni akarat 74
Ma és most 76
Átmenet 77
A világító jel 79

Végrendelet 83
Mindenekelőtt 85
Ne az enyém, hanem a tied 86
Ha egyek vagyunk, Jézus köztünk van 87

Élő sejt 89
Éljük az életet 91
Isten népe 95
Egység 97
Az aranyváros 99
Ha tüzet gyújtanánk 103
Megtaláltalak 109
A kereszt 111
A fájdalom 115
Heloi, heloi, lama sabacthani 117
Meg kellene halnunk 119
Nem ismerek mást, csak Krisztust,
a megfeszítettet 120
A mi helyünk 122
Lelki szorongattatások közepette 123
Már nem a saját otthonunkban 124
Ha meggondolom... 125
Az ő miséje és a mi misénk 126
Szeretnék tanúbizonyságot tenni 127

Milyen szép az édesanya ! 131
Igazság és arány 133
Nem azért, hogy Magnificat-ot énekeljen 134
Egyedül 135
A vigasztalan 137
Mária passiója 138

És János magához vette őt 139
Mária, az igazi keresztény nő 140
A nő igazi méltósága 141
Máriával 142
Az Egyházzal 143

Szikrák 147

A láthatatlant szemlélve 154
Hála 195

Készült: C.N. nyomdájában 1972.

Íme a modern idők nagy varázsa:
behatolni a legmagasabb szemlélődésbe
és megmaradni elvegyülve
a többi között,
ember ember mellett

